

Tillæg A

til

Rigsdagstidenden.

Forelagte Lovforslag m. m.

88de ordentlige Samling 1935—36.

II.

Sp. 2785—5842.

---

*Lovkommissionens
Sekretariat*

København.

Trykt hos A/s J. H. Schultz.

1936.

LXVII.

Forslag til Lov

om

Varemærker.

(Fremsat i Landstinget den 31. Januar 1936 af Minister for Handel, Industri og Søfart *Kjærboel*).

§ 1.

Enhver, som her i Riget driver Industri- eller Haandværksvirksomhed, Jordbrug, Bjergværk, Handel eller anden Næring, kan, ved Siden af den ham tilkommende Ret til som Varemærke at benytte sit Navn eller Firma eller Navnet paa en ham tilhørende fast Ejendom, ved Registrering overensstemmende med denne Lovs Forskrifter erhverve Eneret til at benytte særlige Mærker for i den almindelige Omsætning at adskille sine Varer fra andres. Denne Ret omfatter alle Arter af Varer, naar den ikke ved Registreringen er blevet indskrænket til visse Varearter.

§ 2.

Varemærkeregistret føres for hele Riget i København af Direktøren for Patent- og Varemærkevæsenet.

§ 3.

Den, som vil have et Varemærke registreret, skal til Registreringsmyndigheden indgive en skriftlig Anmeldelse, indeholdende Oplysning om Anmelderens Navn eller Firma, Næringsvej og Postadresse samt, naar Retten til Mærket kun skal omfatte visse Arter af Varer, Angivelse af disse Varearter.

Med Anmeldelsen skal følge:

- 1) En nøjagtig Gengivelse af Mærket af højst 10 Centimeter i Højden og 14 Centimeter i Bredden paa holdbart Papir i 15 Eksemplarer,
- 2) for Mærker, der ikke udelukkende bestaar af Ord gengivet med almindelige Typer, en til Mærkets Trykning tjenlig Kliché af samme Størrelse,
- 3) 60 Kr. i Afgift.

Med Anmeldelser fra udenlandske Næringsdrivende skal yderligere følge:

- 4) Oplysning om, i hvilket Land Anmelderen er hjemmehørende,
- 5) en Erklæring om, at Anmelderen for alle Sager, som angaar Varemærket, vedtager Sø- og Handelsretten i København som Værneting samt bemyndiger en her i Riget

bosat Fuldmægtig til paa hans Vegne at modtage Søgemaal og til at modtage alle forekommende Meddelelser vedrørende Mærket med samme Virkning som for ham selv, og, for saa vidt Fortrinsret paaberaabes i Henhold til Bestemmelsen i § 14 endvidere

6) Oplysning om, til hvilket Tidspunkt og i hvilket Land, den første Anmeldelse af Mærket er indgivet.

Registreringsmyndigheden meddeler snarest muligt skriftlig Tilstaaelse for Anmeldelsens Modtagelse.

§ 4.

Varemærket maa ikke registreres:

1) naar det mangler Særpræg, eller udelukkende bestaar af Ord, Tegn eller Angivelser, som i den almindelige Omsætning er egnet til at angive det Sted, hvor Varen er fremstillet eller forhandles, Tidspunktet for Varens Fremstilling, dens Art, dens Beskaffenhed, Bestemmelse, Mængde eller Pris — i hvilke Henseender der ved Bedømmelsen maa tages Hensyn til alle foreliggende Forhold, særlig ogsaa Varigheden af den Brug, som maatte være gjort af Mærket —,

2) naar det enten helt eller i det væsentlige er en Gengivelse, Oversættelse eller anden Efterligning af et Mærke, som Registreringsmyndigheden skønner er vitterlig kendt og anvendt her i Landet som Betegnelse for Varer af samme eller lignende Art, medmindre disse hidrører fra Anmelderen selv eller fra nogen, med hvem han er i Fælleseje om Mærket,

3) naar det indeholder urigtige og aabenbart vildledende Angivelser,

4) naar det uden Hjemmel indeholder Portræt af en anden Person end Anmelderen eller Angivelser, der tydeligt fremtræder som Navnet paa en anden Person eller et andet Firma end Anmelderens eller som Navnet paa en anden Mands faste Ejendom,

5) naar det uden Hjemmel bestaar af eller indeholder Statsvaaben, -flag eller andre Statskendetegn eller indenlandske kommunale Vaaben eller Kendetegn, eller Efterligninger heraf,

6) naar det uden Hjemmel bestaar af eller indeholder officielle Kontrol- eller Garantitegn eller -stempler eller Efterligninger heraf og begæres registreret for de samme eller lignende Varearter som dem, for hvilke disse Tegn eller Stempler benyttes,

7) naar det indeholder Fremstillinger, der kan vække Forargelse eller paa anden Maade strider mod den offentlige Orden,

8) naar det er fuldkommen ligt med et Varemærke, som allerede for en anden er registreret eller anmeldt til Registrering, eller frembyder en saadan Lighed med dette, at Mærkerne i deres Helhed, uagtet Forskel i Enkeltheder, i den almindelige Omsætning let lader sig forveksle, med mindre Ligheden beror paa saadanne Betegnelser, som § 7 omhandler, eller Mærkerne vedrører forskellige Arter af Varer.

§ 5.

Finder Registreringsmyndigheden et anmeldt Varemærke uegnet til Registrering, sendes en af Grunde ledsaget Meddelelse herom til Anmelderen. I Tilfælde af endelig Nægtelse af Registreringen tilbagebetales Halvdelen af den erlagte Afgift.

Finder Anmelderen Beslutningen ubeføjet, kan han inden 3 Maaneder derefter indbringe Registreringsmyndighedens Beslutning for Ministeren for Handel, Industri og Søfart. Adgang til at faa Spørgsmaalet afgjort ved Rettergang udelukkes ikke herved.

§ 6.

Naar Registrering har fundet Sted, sker Bekendtgørelse herom snarest muligt i en ved offentlig Foranstaltning udgivet Registreringstidende.

§ 7.

Hvis et registreret Varemærke indeholder saadanne Ord, Tegn eller Angivelser, som ifølge § 4 ikke særskilt kan registreres, eller hvis det helt eller delvis bestaar af saadanne Tegn eller Mærker, der almindeligt benyttes i visse Arter af Forretninger, udelukkes andre ikke derved fra at benytte de samme Betegnelser eller Dele deraf for deres Varer.

§ 8.

Retten til et registreret Varemærke kan overdrages i eller uden Forbindelse med den Forretning, i hvilken det benyttes.

Overdrager nogen sin Forretning, gaar Retten til de registrerede Varemærker, som benyttes i Forretningen, over til Erhververen, med mindre anden Overenskomst maatte være truffet.

Den, til hvem Retten til et registreret Varemærke er overgaaet, skal herom gøre Anmeldelse til Registreringsmyndigheden, der gør Tilførsel til Varemærkeregistret om det skete.

For enhver saadan Tilførsel, der bliver at bekendtgøre i Registreringstidende, erlægges 15 Kr.

Samme Afgift vil være at erlægge for enhver anden Ændring, der, saa længe Registreringen er i Kraft, tilføres Varemærkeregistret, og om hvilken Bekendtgørelse finder Sted i Registreringstidende.

§ 9.

Registreringen af et Varemærke vedvarer i 10 Aar fra Registreringsdagen at regne og kan derefter fornyes for 10 Aar ad Gangen, naar Begøring herom fremsættes inden Udløbet af den paagældende Registreringsperiode.

Den, som vil begære Registreringen fornyet, skal indgive en overensstemmende med § 3, 1. Stykke, affattet skriftlig Anmeldelse ledsaget af behørig Afbildning af Mærket samt 15 Kr. i Afgift. Kun den, der i Varemærkeregistret staar indført som berettiget til Mærket, har Adgang til at erholde Registreringen fornyet.

Er Anmeldelse om Fornyelse ikke sket inden det i første Stykke angivne Tidspunkt, har Mærkeindehaveren endnu i tre Maaneder Adgang til at begære Registreringen fornyet mod Erlæggelse af en Afgift paa 30 Kr.

Er Fornyelsen ikke begært inden Udløbet af denne Tillægsfrist, anses Registreringen for bortfaldet fra Registreringsperiodens Udløb at regne.

Inden 1 Maaned efter vedkommende Registreringsperiodes Udløb skal Registreringsmyndigheden ved anbefalet Brev underrette den, for hvem Mærket er registreret, eller hans Fuldmægtig (jfr. § 3, Nr. 5) efter den af den paagældende opgivne Postadresse her i Landet om, at Registreringen i Mangel af behørig fornyet Anmeldelse vil bortfalde.

Finder Registreringsmyndigheden Anmeldelsen mangelfuld, kan Fornyelsen nægtes. Med Hensyn til Underretning om den stedfundne Nægtelse og Klage herover kommer Bestemmelserne i § 5 til Anvendelse.

§ 10.

Finder Ministeren for Handel, Industri og Søfart, at et Varemærke i Henhold til Forskrifterne i § 4, Nr. 3, 5, 6 og 7 ikke burde have været registreret, kan han paabyde Registreringens Ophævelse. Et saadant Paabuds Berettigelse kan dog inden 3 Maaneder efter dets Bekendtgørelse i Registreringstidende af vedkommende indbringes for Domstolene. Sagen har opsættende Virkning.

Formener nogen, at et Varemærke til Skade for ham er registreret i Modstrid med Bestemmelserne i denne Lov, kan han søge Registreringen ophævet ved Dom.

Er et Varemærke registreret, som enten helt eller i det væsentlige er en Gengivelse, Oversættelse eller anden Efterligning af et Mærke, der skønnes at være vitterligt kendt og anvendt her i Landet som Betegnelse for Varer af samme eller lignende Art, og disse Varer ikke hidrører fra Mærkeindehaveren selv eller fra nogen, med hvem han er i Fælleseje om Mærket, kan enhver, der herved mener sig forurettet, søge Registreringen ophævet ved Dom.

Godtgør nogen, at et oprindeligt af ham anvendt Mærke eller en Efterligning deraf senere er registreret for en anden for Varer af samme eller lignende Art, kan han ved Dom kræve Registreringen ophævet og sig selv kendt berettiget til at erholde det af ham benyttede Mærke registreret, for saa vidt iøvrigt intet er til Hinder herfor.

Sag om Ophævelse af et Varemærkes Registrering maa rejses inden 5 Aar fra Registreringsdagen, med mindre den, imod hvem Sagen rejses, paa Registreringens Tidspunkt kendte eller burde kende sin Mangel paa Berettigelse til Mærket.

§ 11.

Hvis nogen uden Indsigelse taaler, at andre bruger et for ham registreret Varemærke, saaledes at det nu skønnes at være blevet en almindelig brugt Betegnelse for Varer af en vis Art, mister han den ved Registreringen opnaaede Eneret til Mærkets Benyttelse.

§ 12.

Naar Registreringen af et Varemærke er ophævet eller i Mangel af Fornyelse bortfaldet, eller naar Indehaveren af Mærket begærer det, skal Mærket udslettes af Registret, og Bekendtgørelse derom ske i Registreringstidende.

Har Ministeren for Handel, Industri og Søfart i Overensstemmelse med Reglerne i § 10 paabudt, at et Mærke skal udslettes, skal Registreringsmyndigheden samtidig med Bekendtgørelsen herom saa vidt muligt underrette Mærkets Indehaver.

§ 13.

Den, som paa Varer, der falholdes, eller paa deres Indpakning uhjemlet anbringer en Gengivelse eller Efterligning af en andens Portræt, Navn eller Firma eller af Navnet paa en anden Mands faste Ejendom, eller som benytter en Gengivelse eller Efterligning af en andens registrerede Varemærke, saa vel som den, der falholder de paa saadan Maade betegnede Varer, kan efter Søgmaal fra den forurettedes Side ved Dom kendes uberettiget til at bruge Mærket eller falholde de med samme betegnede Varer.

Har han været eller burdet være vidende om den andens bedre Ret, straffes han med Bøde og i Gentagelsestilfælde med Bøde eller Hæfte i indtil 6 Maaneder, hvorhos han kan tilpligtes at erstatte den forvoldte Skade og borttage de ulovligt anbragte Mærker eller i fornødent Fald tilintetgøre Varerne eller deres Indpakning, for saa vidt de endnu er i hans Besiddelse eller iøvrigt staar til hans Raadighed.

§ 14.

Ved kongelig Anordning kan der gives ogsaa Personer, der uden for Riget driver saadan Næring, som i § 1 omhandlet, og er hjemmehørende i Stater, der gør tilsvarende Indrømmelser for her i Riget hjemmehørende Næringsdrivendes Varemærker, Adgang til ved Registrering at erhverve Eneret til Benyttelsen af Varemærker i Overensstemmelse med nærværende Lov uden Hensyn til, om Mærket er registreret i vedkommende fremmede Stat.

Endvidere kan det under Forudsætning af Gensidighed ved kgl. Anordning bestemmes, at Næringsdrivende, der er hjemmehørende i andre end de af denne Paragrafs 1. Stykke omfattede Stater, kan erholde Adgang til her i Riget at lade registrere Varemærker, naar det godtgøres, at et tilsvarende Mærke er registreret i vedkommende fremmede Stat for de Varearter, for hvilke Mærket anmeldes til Registrering her.

Med Hensyn til Varemærker, som er registreret i en Stat, der gør tilsvarende Indrømmelser for danske Varemærker, kan der ved kongelig Anordning yderligere fastsættes følgende Bestemmelse:

Har nogen i en eller flere fremmede Stater anmeldt et Varemærke til Registrering og senest 6 Maaneder efter den første af disse Anmeldelsers Indlevering anmeldt det til Registrering her i Riget, skal saadan Anmeldelse i Forhold til senere indtrufne Omstændigheder, saasom andre Anmeldelser eller Mærkets Benyttelse kunne anses som sket samtidig med fornævnte Anmeldelse i fremmed Stat.

De ovennævnte Fortrinsrettigheders Indtræden er dog yderligere betinget af, at Anmeldelsen indeholder Oplysning om, til hvilket Tidspunkt og i hvilket Land den første Anmeldelse er indgivet, samt at der forinden Registreringens Foretagelse og senest 3 Maaneder efter Anmeldelsens Indgivelse her i Landet tilvejebringes Bevis for Indleveringen af den paaberaabte Anmeldelse.

Hvis de ovennævnte Fristers sidste Dag er en Dag, paa hvilken Registreringsmyndighedens Kontor er lukket, forlænges Fristen til den første paafølgende Søndag, paa hvilken det er aabent.

§ 15.

Naaret Varemærke er anvendt for udstillede Genstande paa en af Ministeren for Handel, Industri og Søfart godkendt national eller international Udstilling her i Riget, og senest 6 Maaneder efter dets Indførelse paa Udstillingen anmeldes til Registrering her, skal saadan Anmeldelse i Forhold til senere indtrufne Omstændigheder, saasom andre Anmeldelser eller Mærkets Benyttelse, anses som sket samtidig med Mærkets Indførelse paa Udstillingen.

Ved kongelig Anordning kan det under Forudsætning af Gensidighed bestemmes, at det samme skal gælde Varemærker, der er anvendt paa officielle eller officielt anerkendte internationale Udstillinger uden for Riget.

For Varemærker, der forinden Mærket er blevet registreret i en fremmed Stat, har været anvendt paa en international Udstilling som i denne Paragrafs 2. Stykke nævnt, kan Fortrinsret alene kræves fra den Dag, da Varemærket blev indført paa Udstillingen, og kan aldrig overstige 6 Maaneder fra dette Tidspunkt.

§ 16.

De nærmere Bestemmelser om Varemærkeregistrets Indretning og Førelse, om Registreringstidens Udgivelse, om de i denne Lov omhandlede Bekendtgørelser samt om Regnskabsafleggelsen for de Statskassen i Medfør af denne Lov tilfaldende Oppebørsler fastsættes af Ministeren for Handel, Industri og Søfart.

§ 17.

Borgerlige Retstrætter, i hvilke der nedlægges Paastand i Henhold til Bestemmelserne i nærværende Lov, behandles som Handelssager.

Sager, der rejses i Henhold til denne Lovs § 13, 2. Stykke, behandles som Politisager, i København ved Sø- og Handelsretten, og Paatale finder kun Sted, for saa vidt den forurettede begærer det.

§ 18.

Det skal være alle og enhver tilladt at erholde Oplysning af Registret enten ved Eftersyn af samme eller ved Udskrifter, i hvilke dog selve de registrerede Afbildninger ikke kan forlanges gengivet.

For en Udskrift af Registret eller af en original Anmeldelse erlægges en Kendelse til Statskassen af 4 Kroner. For Eftersyn af Registret erlægges ingen Betaling.

En Undersøgelse af, hvorvidt et Varemærke allerede er registreret, kan erholdes foretaget mod Erlæggelse af en Kendelse paa 2 Kr.

§ 19.

Bestemmelserne i nærværende Lov træder i Stedet for Lov om Beskyttelse for Varemærker Nr. 52 af 11. April 1890, jfr. Lov Nr. 170 af 19. December 1898, Lov Nr. 71 af 29. Marts 1904, Lov Nr. 57 af 12. Januar 1915 og Lov Nr. 46 af 8. Februar 1921, uden at dette dog har Indflydelse paa de i Medfør af nævnte Love stedfundne Registreringer.

§ 20.

De ved Lovens Ikrafttræden foreliggende uafgjorte Anmeldelser behandles efter nærværende Lovs Bestemmelser.

Tidspunktet for Lovens Ikrafttræden fastsættes ved Bekendtgørelse fra Ministeren for Handel, Industri og Søfart.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Forslaget fremsættes for at gøre det muligt at ratificere den paa de i Haag (1925) og i London (1934) afholdte internationale Konferencer reviderede Pariserkonvention af 20. Marts 1883 om Beskyttelse af den industrielle Ejendomsret. Pariserkonventionen af 1883 er foruden i 1925 og i 1934 blevet revideret i Bryssel i 1930 og i Washington i 1911. Den i London reviderede Konvention blev den 2. Juni 1934 tiltraadt og undertegnet af Repræsentanter for 29 Stater, deriblandt for Danmark, Norge og Sverige.

Samtidig med de ret indgribende Ændringer i Varemærkeloven (Nr. 52) af 11. April 1890, jfr. Lov Nr. 170 af 19. December 1898, Nr. 71 af 29. Marts 1904, Nr. 57 af 12. Januar 1915 og Nr. 46 af 8. Februar 1921, som fornævnte Konventions Bestemmelser nødvendiggør, er der foretaget en fuldstændig Revision af Varemærkeloven for i det hele taget at bringe denne i Overensstemmelse med den i de forløbne Aar stedfundne Udvikling paa Erhvervslivets og Varemærkelovgivningens Omraade.

Den nugældende Varemærkelov hviler paa et nordisk Samarbejde, og det er derfor fundet naturligt at forberede Lovens Revision ved Konferencer mellem Cheferne for de nordiske Landes Patent- og Varemærkeinstitutioner. Under Hensyn til de tilstedeværende Forskelligheder imellem de nordiske Landes Retsordning er der ikke søgt tilvejebragt nogen fælles Lovtekst, idet Hovedvægten er blevet lagt paa ved de nævnte Konferencer at opnaa Enighed om fælles Retningslinier for de nordiske Landes Varemærkelovgivning — og dette er ogsaa lykkedes for en Række Hovedpunkters Vedkommende.

Med Hensyn til Lovforslagets Bestemmelser henvises til de efterfølgende Bemærkninger til de enkelte Paragraffer. Til Belysning af Lovforslagets Forhold til den reviderede Pariserkonvention og de Spørgsmaal, der under Lovforslagets Udarbejdelse — bl. a. paa de afholdte nordiske Konferencer — har været taget i Betragtning, er det i Overensstemmelse med de i saa Henseende af Direktør for Patent- og Varemærkevæsenet N. J. Ehrenreich Hansen, der som dansk Repræsentant har deltaget i Konferencerne i Haag og London og i de nordiske Konferencer, udarbejdede Forslag, fundet

rigtigt at gøre Bemærkningerne til Lovforslagets enkelte Paragraffer saa fyldige og oplysende som muligt.

Som Bilag I, II og III er optrykt den nugældende Varemærkelov, jævnført med Lovforslagets Bestemmelser og Pariser-Konventionen, saaledes som den foreligger efter Revisionerne i Haag og i London.

Til § 1.

Forslaget indeholder ikke nogen nærmere Definition af Begrebet Varemærke, men bygger paa det traditionelle Begreb, saaledes som dette allerede har faaet Udtryk i Lov Nr. 52 af 11. April 1890, hvorefter enhver Næringsdrivende dels har Ret til at benytte sit Navn, Firma eller Navn paa en ham tilhørende fast Ejendom som Varemærke, dels ved Registrering kan erhverve Eneret til Benyttelsen af særlige Mærker, der er egnede til i den almindelige Omsætning at adskille hans Varer fra andres.

Den nærmere Afgrænsning af Begrebet gives i de følgende Bestemmelser, dels i udvidende Retning ved Reglerne om første Brugers Ret og indarbejdede Mærker, dels i indsnævrende Retning ved Reglerne om, hvilke Mærker der savner Betingelserne for at kunne registreres, eller hvis Registrering af forskellige Grunde kan ophæves.

Fra forskellig Side har der været fremsat Ønske om, at Varemærkelovens Bestemmelser skal omfatte ogsaa Mærker, der benyttes af andre Næringsdrivende end saadanne, hvis Virksomhed kendetegnes udelukkende ved Omsætning af Varer, f. Eks. Ingeniører, Arkitekter, Installatører, Flytteforretninger, Forsikringselskaber, Vaske-rier o. desl. Dette er imidlertid allerede efter den nugældende Lov Tilfældet, idet alle saadanne Erhverv, for hvis Vedkommende der kan være Tale om at registrere Varemærker, falder ind under Ordene „eller anden Næring“, og idet Registreringsmyndigheden allerede gennem den nugældende Praksis strækker sig videst muligt i saa Henseende. En Forudsætning for at erholde et Varemærke registreret for saadanne Personer maa det dog være, at der til Grund ligger en erhvervsmæssigt drevet Forretning. Den rene Aandsvirksomhed som saadan kan derimod ikke beskyttes ad varemærkeretlig Vej, men dertil tjener bl. a. Reg-

lerne om Forfatter-, Kunstner- og Opfinderret. Medens derfor en Kunstners, Arkitekts, Ingeniørs enkeltstaaende Frembringelse (Tegning, Udkast, Plan e. l.) som Udslag af en original Idé eller et individuelt Aandsarbejde ikke falder ind under Lovens Begreb om en Vare, der kan berettigede dens Frembringer til at faa et Varemærke registreret, er Forholdet et andet, hvor det drejer sig om af saadanne Frembringelser at skabe en Vare eller et varelignende Produkt gennem Mangfoldiggørelse og erhvervsmæssigt drevet Salg. Hvor dette er Tilfældet, f. Eks. hvor en Ingeniør eller Arkitekt erhvervsmæssigt frembringer og driver Handel med Konstruktions- eller Byggeplaner, er det ikke udelukket at registrere et Varemærke for en saadan Virksomhed. Det samme gælder Kunsthaandværkere, Installatører, Bygningshaandværkere o. l., for saa vidt de driver en selvstændig Forretningsvirksomhed, f. Eks. en Kunsthandel, Reparationsværksted, Byggematerialeforretning, idet de som Indehavere af en saadan erhvervsmæssigt drevet Forretning maa være berettigede til Registrering af Varemærker. Inden for de saaledes afstukne Grænser maa det være Registreringsmyndighedens Opgave at underkaste de enkelte Tilfælde den fornødne Prøvelse idet selvsagt ikke enhver Frembringelse, Tjenesteydelse eller lignende kan henføres under Varemærkeloven. Dette er i Overensstemmelse med tysk Praksis, saaledes som nærmere udviklet i følgende fra Reichspatentamt til den danske Registreringsmyndighed rettede Skrivelse:

»Ifølge den tyske Varemærkelovs § 1 kan Personer, der i deres *Forretningsvirksomhed* ønsker at anvende et Varemærke til særlig Betegnelse for deres Varer i Modsætning til andres Varer, anmelde dette Mærke til Registrering. Det forudsætter altsaa, at dette skal anvendes i en Forretningsvirksomhed som Betegnelse for Varer. Begrebet Forretningsvirksomhed er hovedsagelig ensbetydende med Erhvervsvirksomhed, og der maa foreligge en fortsat, paa Erhverv indstillet Virksomhed, der ikke henhører til Begrebet Kunst eller Videnskab. Ved Varer forstås rorlige, legemlige Genstande, der er egnet til at være Genstand for økonomisk Omsætning og kan konkurrere med andres Varer. Udelukket er saaledes bl. a. tekniske eller videnskabelige og i det hele taget aandelige Ydelser som skriftlige Udarbejdelser eller Tegninger af Ingeniører, aandelige Frembringelser af Forfattere eller Kunstnere. Ganske vist kan Varemærker registreres for den rent

produktionsmæssige Udførelse af disse individuelle Frembringelser (Bøger, Billeder, Statuer), dog kommer Retten til dette kun Bogtrykkeren, Forlaget, Kunsthandleren, Kunsthaandværkeren o. s. v. til Gode, men ikke Forfatteren eller Kunstneren. Hvis en Ingeniør, Arkitekt eller lignende har et Forretningsforetagende, f. Eks. en Fabrik, et Reparationsværksted, en Handel med Byggematerialer eller en Kunsthaandværksforretning, er de berettigede til at erholde et Varemærke registreret som Indehavere af en Forretning, men ikke i deres Egenskab af Ingeniør, Arkitekt eller lignende. Hvis en Ingeniør f. Eks. forretningsmæssigt udkaster og sælger Byggeplaner, kan der ikke næres Betænkelighed ved at registrere et Varemærke for ham.

Efter tysk Ret kan Spørgsmaalet om Registrering af Varemærker for de nævnte Kredse saaledes kun afgøres i hvert enkelt Tilfælde.

Ved at lade sidste Stykke af § 1 i den nugældende Varemærkelov udgaa: „Varemærket anbringes paa selve Varen eller dens Indpakning (Emballage, Beholdere o. desl.)“ er det tilstræbt at bane Vej for en med nyere Opfattelse stemmende liberalere Praksis angaaende Omraadet for de til Registrering egnede Varemærker. I saa Henseende bemærkes, at efter den nugældende Varemærkelov (jfr. Motiverne til samme) „er Optagelsen i Registret af Mærker, som kun bestaa i en særlig Form for Emballagen eller en særlig Indpakningsmaade... udelukket.“ I de nævnte Motiver hedder det endvidere: „ligesom hidtil vil man saaledes i ommeldte Henseende forblive i Uoverensstemmelse med, hvad der gælder i flere fremmede Lande, f. Eks. Frankrig, hvor saadanne Mærker som en trekantet Flaske, et Stykke rødt Tinfolie svøbt om hele Halsen paa Flasken, en Guldtraad bunden om Varen eller lign. registreres.“

I Modsætning hertil staar en nyere, mere liberal Opfattelse, hvorefter der principielt intet bør være til Hinder for at beskytte Vareudstyr, Emballage, Indpakning o. desl. Denne Opfattelse har efterhaanden vundet Fodfæste i de fleste Lande og kom ogsaa paa de nordiske Konferencer stærkt til Orde. I Henhold til Mønsterloven af 1. April 1905 beskyttes „Forbilleder for Industrifrembringelsers ydre Udstyr og ydre Skikkelse“ ved Indførelse i Mønsterregistret. Mønsterbeskyttelsen er imidlertid i Modsætning til Varemærkebeskyttelsen tidsbegrænset, og hertil kommer, at Mønsterretten ikke indtræder (jfr. Lovens § 4, Nr. 4), naar Mønsteret forinden Anmeldelsen har

være
gøre
Oms
udel
min
fra
den
vil
Indj
Pub
sig

nær
Var
tels
Var
i si

v
V
h
n
d
k
I
c
e
l
f
c
e

sty
lig
ka
int
sty
ag
ve
ne
tis
i d
fr
de
ad
de
P
de
ak

L
V
h
gr
sl
se
at
u

været alment tilgængeligt ved Offentliggørelse af en eller anden Art. Denne sidste Omstændighed vil i de allerfleste Tilfælde udelukke Vareudstyr, saaledes som de i Almindelighed indarbejdes i Forretningslivet, fra at nyde Beskyttelse som Mønstre, idet den handlende først ved at prøve sig frem vil vinde Erfaring for, hvilken Slags Udstyr, Indpkningsmaade el. lign., der falder i Publikumsmag, og som han derfor føler sig foranlediget til at bibeholde.

Paa de nordiske Konferencer var man nærmest stemt for kun at lade *indarbejdede Vareudstyr* nyde en vis indskrænket Beskyttelse omtrent i Lighed med den, den tyske Varemærkelov af 7. December 1923 giver i sin § 15, hvor det hedder:

„Hvem der for at frembringe Forveksling i Handel og Omsætning forsyner Varer eller deres Indpakning eller Embalage eller Reklamer, Prislister, Forretningsbreve, Anbefalinger, Regninger eller deslige med et Udstyr, som inden for vedkommende Forretningskredse gælder som Kendetegn for ligeartede Varer, hidrørende fra en anden uden dennes Samtykke, eller i samme Øjemed bringer saaledes kendetegnede Varer paa Markedet eller falholder dem, bliver derved over for den skadelidende erstatningspligtig og straffes med Pengebøder eller med Fængsel indtil 3 Maanedere.“

Antages det, at *indarbejdede* Vareudstyr bør nyde Beskyttelse, vil det formentlig være naturligt, at en saadan Beskyttelse kan sikres ved Registrering, hvis der iøvrigt intet er til Hinder for denne, og at Vareudstyr, som endnu ikke er indarbejdede, men agtes bragt i Handelen, ligeledes kan sikres ved Registrering. Begrebsmæssigt set skønnes der intet at være til Hinder herfor, praktisk set vil Vanskeligheden navnlig bestaa i den fornødne Afgrænsning af Vareudstyret fra Mønstre (Brugsmønstre) og Patenter, idet den ubegrænsede Varemærkebeskyttelse ikke ad en Omvej bør gives for Frembringelser, der rettelig henhører under Mønster- eller Patentlovgivningen med den i de paagældende Love anordnede kortvarigere Beskyttelse.

I saa Henseende bemærkes, at man i Lovene i Almindelighed, saaledes i den tyske Varemærkelov af 7. December 1923 § 15, henholder sig til et som bekendt forudsat Begreb om Vareudstyr. Naar det i Lovforslaget ikke er fundet nødvendigt at nævne selve Ordet Vareudstyr, er Grunden den, at Begrebet Vareudstyr, idet man har udeladt sidste Stykke af Varemærkelovens

§ 1 og saaledes ikke længere forlanger, at et Varemærke skal „anbringes paa selve Varen eller dens Indpakning“, men anerkender, at et Varemærke ligesaavel kan bestaa deri, at Varen har en særegen Form eller Farvesammensætning eller en ejendommelig Indpakning eller desl., indgaar under det videre Begreb Varemærke. Heraf følger, at et Vareudstyr, for saa vidt det iøvrigt opfylder Forslagets Betingelser, navnlig den i Paragraf 1 opstillede, at det er distinktivt, d. v. s. egnet til at adskille Mærkeindehaverens Varer fra andres, vil kunne registreres paa sædvanlig Maade som ethvert andet Varemærke. I tysk Ret er der i Virkeligheden heller ikke anden Forskel paa et Vareudstyr (Ausstattung) og et Varemærke (Warenzeichen) end, at det sidste tilsigter at beskytte Varen ved blot at være distinktivt, det første ved tillige at benytte en særegen Form eller Udsmykning.

Hvad angaar Afgrænsningen over for Mønstre og Patenter, bliver det i første Linie Registreringsmyndighedens, eventuelt Domstolens Sag at fastlægge Grænserne ved en hensigtsmæssig Praksis. Hvad der i saa Henseende særlig bør lægges Vægt paa for Erkendelsen af, om et Vareudstyr har de Egenskaber, der kræves for at kunne blive registreret som Varemærke, er den ydre, gennem Øjet erkendelige Form eller Bearbejdelse af Varen, hvilken Form eller Bearbejdelse i Forhold til selve Varens nødvendige Egenskaber maa være noget tilfældigt eller vilkaarligt, der i og for sig kan undværes uden at forandre selve Varens Karakter, og som kan veksle efter Fantasiens og Opfindsomhedens Luner. Drejer det sig derimod om en særlig Anordning, der har til Hensigt at øge eller lette Varens Brugbarhed eller befordre dens Soliditet eller Konsistens eller paa anden Maade opfylder en teknisk Funktion, kan den ubegrænsede Varemærkebeskyttelse ikke længer hævdes over for den mere begrænsede Patent- eller Mønsterbeskyttelse, der her maa finde Anvendelse. Som allerede tidligere omtalt, følger Lovforslaget ikke den Vej, som bl. a. den franske Varemærkelov af 23. Juni 1857 er gaaet, gennem en Eksemplifikation (Navne med en fremtrædende Form, Benævnelser, Emblemer, Tryk, Stempler, Præg, Vignetter, Relieffer, Tal etc.) at bestemme Omfanget af Varemærkets (derunder Vareudstyrets) Begreb, men har ved at opgive Fordringen om, at Mærket skal anbringes paa „Varen eller dens Indpakning“ villet give Plads for Administrationens og Domstolens Skøn over; hvad der til enhver Tid i Overensstemmelse med Næringslivets

Tarv og den fremadskridende Udvikling bør kunne registreres som Varemærker. Kun maa det selvfølgelig kræves, at det paagældende Vareudstyr opfylder de almindelige Betingelser for at være et Varemærke, navnlig at det er distinktiøst, d. v. s. i Stand til at adskille den ene Næringsdrivendes Varer fra den andens.

Dette udelukker imidlertid ikke, at et Vareudstyr ligesom andre Mærker ved dets Fremkomst kan mangle den fornødne distinktive Karakter eller andre af Loven krævede Egenskaber og derfor ikke vil kunne registreres, men senere hen gennem Indarbejdelse vil opnaa at blive kendt som Mærke for Varer hidrørende fra en bestemt Næringsdrivende. Om den Beskyttelse, som bør kunne blive et saadant Mærke til Del, henvises særligt til Bemærkningerne til Lovforslagets § 4.

Ved den foreslaaede Ændring af § 1 er det kun tilsigtet at give en hidtil ikke bestaaende Adgang til Registrering af Vareudstyr.

Paa de nordiske Konferencer herskede der Enstemmighed om, at *Klasseregistrering* burde træde i Stedet for den i vor Varemærkelov gældende Regel, at et Varemærke, der ved Registreringen ikke er indskrænket til at gælde visse Varearter, skal omfatte alle Arter af Varer. Tiden er dog næppe endnu inde til her i Landet at indføre en saadan Klasseregistrering, dels fordi de Systemer, der i Øjeblikket praktiseres i de forskellige Lande, hvor Klasseregistrering er gennemført, findes lidet tilfredsstillende, dels fordi man ønsker at afvente de Resultater, der formentlig i en nærmere Fremtid vil fremkomme fra et i denne Anledning nedsat internationalt Udvalg, som allerede paa Londonkonferencen underhaanden var i Stand til at fremlægge trykte Udkast til Klassedeling.

Angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt den, for hvem et Varemærke er registreret, skulde være pligtig faktisk at benytte dette, saaledes at Beskyttelsen ved Ikke-Brug gik tabt, enedes man paa de nordiske Konferencer om at udtale, at selv om man i U. S. A. og England stillede en saadan Fordring til Mærkeindehaveren, var der her i Norden næppe nogen praktisk Trang til en lignende Regel. Desuden ønskede man ikke at lægge Hindringer i Vejen for Beskyttelsen af de saakaldte Defensivmærker, der for visse Varemærkeindehavere spiller en ikke ringe Rolle.

I Pariserkonventionen har der hidtil ingen Bestemmelse været optaget angaaende dette Spørgsmaal. Det var overladt hvert

Lands nationale Lovgivning i Henhold til Grundsætningen i Art. 2 at træffe de Forholdsregler, den maatte anse for hensigtsmæssige i saa Henseende. Paa Haagerkonferencen blev imidlertid forskellige Forslag, sigtende til at afsvække den i adskillige Lande foreskrevne Udøvelsespligt bragt frem, navnlig af England, der beklagede sig over, at den i Nordamerikas Forenede Stater raadende Forbudslov mod spirituøse Drikke gjorde det umuligt for visse betydende engelske Varemærker (bl. a. for Whisky) at bevare deres Kraft i de Stater, hvor en Udøvelsespligt var paabudt. Skønt det engelske Forslag fra anden Side blev anset for alt for snævert og specielt i Affattelsen, maatte det paa den anden Side erkendes, at lignende Forhold som den amerikanske Forbudslov ogsaa i andre Lande kunde indtræffe og umuliggøre Anvendelsen af Varemærker og derved sætte dem ud af Kraft, uden at der i saa Henseende kunde bebrejdes Mærkeindehaveren nogetsomhelst. Man enedes derfor om i Konventionen at indsætte følgende Bestemmelse i Art. 5, 7. Stk.:

„Hvis i et Land Brugen af et registreret Varemærke er obligatorisk, skal Registreringen ikke kunne ophæves førend efter en passende Frist, og i saa Tilfælde kun, hvis Indehaveren ikke kan anføre gyldige Grunde for sin Undladelse af at bruge Mærket.“

Denne Bestemmelse er nu paa Londonkonferencen blevet ændret til at være Afsnit C, Stk. 1 og er blevet suppleret med en som Stk. 2 optaget ny Bestemmelse, hvis Indhold er saalydende:

„At Indehaveren af et Varemærke bruger dette i en Form, som kun ved Enkeltheder, der ikke forandrer Mærkets distinktive Karakter, afviger fra den Form, hvori det er blevet registreret i et Unionsland, skal hverken medføre Registreringens Ugyldighed eller formindske den Beskyttelse, der ydes Mærket.“

Disse Bestemmelser giver imidlertid ikke Anledning til nogen Ændring i vor Varemærkelov, da denne ikke foreskriver Udøvelsespligt for Varemærker. Derimod kunde det Spørgsmaal rejses, om det ikke anbefalede sig i Lighed med, hvad man har krævet for andre Bestemmelser Vedkommende (Udstillingsbeskyttelse, Hjemlandsregistrering m. m.), at indføre en begrænset Udøvelsespligt for udenlandske Varemærker, saaledes at vi af Næringsdrivende, som er hjemmehørende i Stater, der kræver Udøvelsespligt for danske Varemærker, ogsaa krævede Udøvelsespligt for deres Varemærker her i Landet. Da det imid-

lerti
maa
Betj
sten
de
for
ling
inte
en
oml

Øns
driv
fæll
et f
de
Lar
i F
udt

ger
br
tisl
ger
Ør
sat
og

ret
ty
sk
be
vo
st
op
he
M
fo
lig
M
kt
at
er
n

fo
m
ll
li
h
fr

A
fo
d
h
I
f

lertid kan forventes, at hele dette Spørgsmaal efterhaanden vil miste sin praktiske Betydning, og i Betragtning af den enstemmige Beslutning desangaaende paa de nordiske Konferencer, maa det anses for lidet tilraadeligt at gaa imod den Udvikling, der mere og mere gør sig gældende i det internationale Samkvem, ved at indføre en Bestemmelse i Varemærkeloven af den omhandlede Art.

Paa de nordiske Konferencer drøftedes Ønskeligheden af, at flere, der i Forening driver en Virksomhed, uden dog at have fælles Firma, skulde kunne lade registrere et fælles Varemærke. Da ifølge den herakende Praksis intet er til Hinder herfor her i Landet, har man ikke ment det nødvendigt i Forslaget at optage nogen hertil sigtende udtrykkelig Bestemmelse.

Til § 3.

Denne Paragraf er undergaaet en ret gennemgribende Ændring og er saaledes søgt bragt i Overensstemmelse dels med den faktisk herskende Praksis, saaledes som denne gennem Aarene har udviklet sig, dels med de Ønsker, der fra Erhvervslivets Side er fremsat om visse Lempelser i Forretningsgangen og dermed følgende Besparelser.

Særlig bemærkes, at Forslaget ikke opretholder Fordringen (i § 3, 1. Stk.) om „en tydelig Beskrivelse af Mærket“, der tidligere skulde indeholdes i Anmeldelsen og blev bekendtgjort i Registreringstidende. Dette volder Omkostninger og Ulejlighed, der ikke staar i rimeligt Forhold til, hvad der herved opnaas. Naar man tidligere har lagt Vægt herpaa særligt af Hensyn til de farvelagte Mærker, anses dette i alt Fald ikke mere for nødvendigt. I Registret opklæbes nemlig den nøjagtige farvelagte Gengivelse af Mærket, medens der i Registreringstidende kun behøver at gøres en Bemærkning om, at Mærket fremtræder i Farver, saaledes at enhver, der har Interesse deri, kan søge nærmere Oplysning i selve Registret.

Det er befundet at være praktisk saavel for Anmelderen som for Registreringsmyndigheden, at denne sidste forsynes med 15 Eksemplarer af Mærket i Stedet for tidligere 3, ligesom man af rent tekniske Grunde har forandret Størstemalet for Bredden fra 15 til 14 Centimeter.

I Øjeblikket kræver Loven, at der med Anmeldelsen skal følge Klichéer ikke blot for de saakaldte Figurmærkers Vedkommende, men ogsaa for almindelige Ordmærkers, hvor kun selve Ordet ønskes beskyttet. Dette sidste maa imidlertid anses for overflødig og medførende unyttige Omkost-

ninger, og det har tillige den Ulempe, at vedkommende Mærkes Karakter af Ordmærke paa Grund af den af Anmelderen anvendte Type efter Omstændighederne vil kunne drages i Tvivl. Det foreslaas derfor, at det kun skal være nødvendigt med Anmeldelsen at fremsende en maskinskrevet Gengivelse af Ordmærker, saaledes som det finder Sted bl. a. i engelsk og tysk Praksis.

Afgiftens Størrelse, 60 Kr., er bibeholdt i Forslaget, men Ordene „for Registreringen og dens Bekendtgørelse“ er udgaaet. Herom henvises til de ved § 5, 1. Stk., gjorte Bemærkninger.

Til Paragraffen er af systematiske Grunde føjet Regler om Fremgangsmaaden ved Udlændinges Anmeldelse af Varemærker, hvilket tidligere fandtes i § 14, 2. Stk., søger et Mærke registreret her i Landet, til Godtgørelse af, at han har erholdt et tilsvarende Mærke registreret i sit Hjemland, skal medsende en Udskrift af dets Varemærkeregister. Da den paagældende Konventionsbestemmelse nemlig kun hjemler Unionstaterne Adgang til at kræve saadant Bevis fremsendt, „før endelig Registrering foretages“, kan der næppe stilles noget absolut Krav om, at Udskriften indsendes sammen med Anmeldelsen. Det vil næppe heller være hensigtsmæssigt i Loven at fastsætte nogen Frist, inden hvilken saadan Udskrift senest skal være fremsendt, idet denne Frist i nærværende Tilfælde, hvor Tilvejebringelsen ofte vil være afhængig af Registreringens Gennemførelse i et fremmed Land, hellere synes at burde overlades til Registreringsmyndighedens frie Skøn i det enkelte Tilfælde. Anderledes stiller det sig derimod med Hensyn til den i § 14, 5. Stk., omtalte Dokumentation for et Mærkes Anmeldelse i fremmed Stat, idet bekræftet Afskrift af en Anmeldelse nemlig altid vil kunne fremskaffes inden for den i Forslaget fastsatte Frist paa 3 Maaneder.

De øvrige Ændringer til Paragraffen er i alt væsentligt af rent sproglig Karakter.

Til § 4.

Denne Paragraf fremtræder som et Paabud til Registreringsmyndigheden om, hvad denne har at paase i Henseende til det anmeldte Varemærkes Indhold og Form, før det registreres. Ved Forslagets Affattelse er det tilstræbt, at kun saadanne

Registreringsbetingelser blev optaget i Paragraffen, som det er muligt for Registreringsmyndigheden med de Midler og Oplysninger, der staaar til dens Raadighed, at danne sig det fornødne Skøn over.

Nr. 1. I den Form, denne Bestemmelse har faaet i nærværende Forslag, stemmer den nøje overens med den reviderede Pariserkonventions Art. 6.

De Ændringer, der er foretaget i det nugældende Tillæg til Varemærkeloven af 12. Januar 1915 § 1, er følgende:

Ordene „ved Bedømmelsen af hvilket alle foreliggende Forhold maa tages i Betragtning, særlig ogsaa Varigheden af den Brug, der maatte være gjort af Mærket“ er fra kun at knytte sig til Ordet „Særpræg“ fjernet længere ned i Paragraffen, saaledes at de i Forslagets Affattelse ogsaa tager Sigte paa de øvrige i Paragraffen ommeldte Egenskaber ved Mærket.

Ordene „Ord, som i den almindelige Omsætning kan tjene — — —“ er i Forslaget erstattet med „Ord, Tegn eller Angivelser, som i den almindelige Omsætning er egnet — — —“, hvorved Forslaget nøje er bragt i Overensstemmelse med den reviderede Pariserkonventions Art. 6, og endelig er sidste Sætning af den nugældende Lovs § 4, Nr. 1, i en noget ændret Form anbragt som en særlig Artikel i Forslagets § 4, Stk. 2.

Hvad den første Ændring angaar, bemærkes følgende:

Det er en almindelig Grundsætning i alle Varemærkelove, at et Mærke, der savner Særpræg, ikke kan registreres som Varemærke, hvilket iøvrigt allerede fremgaar af Varemærkelovens § 1, hvorefter et Mærke for at kunne registreres som Varemærke, maa være egnet til at adskille den ene Næringsdrivendes Varer fra andres.

I denne Sammenhæng drøftedes paa de nordiske Konferencer Spørgsmaalet om et almindeligt Forbud i Lighed med det i Sverige eksisterende mod Registrering af Tal- og Bogstavmærker. Her i Landet er Forholdet det, at medens Mærker, der udelukkende bestod af Tal og Bogstaver, der ikke havde en saa fremtrædende ejendommelig Form, at de kunde anses som Figurmærker, tidligere ikke kunde registreres, udgik dette Forbud ved Ændringen af Varemærkeloven i 1915, saaledes at der nu ikke eksisterer noget positivt Forbud herimod. Imidlertid praktiseres Loven for Tiden saaledes, at Registreringsmyndigheden i Almindelighed vil nægte at registrere saadanne Mærker med den Begrundelse, at de savner Særpræg, medmindre

de maa anses for indarbejdede. I Norge, hvor der heller ikke eksisterer noget positivt Forbud i saa Henseende, registreres saadanne Mærker derimod i ret betydeligt Omfang. Under disse Omstændigheder kunde man paa de nordiske Konferencer kun naa til en almindelig Udtalelse om, at saadanne Mærker maatte anses som svage Mærker, hvis Registrering det vilde være heldigt at søge indskrænket. Det skønnes under Hensyn hertil og under Hensyn til, at den nu herskende Praksis er egnet til at læmpe sig efter det praktiske Behov, betænkeligt at genindføre det tidligere positive Forbud mod Registrering af denne Art Mærker.

Hvad der gælder om et Varemærke, der savner Særpræg, gælder paa lignende Maade et Varemærke, der udelukkende bestaar af Ord, Tegn eller Angivelser, der er egnet til at angive Varens Art, Beskaffenhed, Pris o. s. v., de saakaldte deskriptive Mærker, der ifølge Sagens Natur ikke bør kunne forbeholdes en Enkeltmand, men hvis Benyttelse maa staa aaben for alle Næringsdrivende.

Medens saaledes som almindelig Regel Mærker, der savner Særpræg, og deskriptive Mærker ikke skal kunne registreres, var der dog paa de nordiske Konferencer Enighed om, at der ikke desto mindre skulde være en Adgang til at faa saadanne Mærker registrerede, naar det kunde godtgøres, at de var indarbejdede for en bestemt Forretning som Kendetegn for de herfra udgaaende Varer, idet man mente, at alle virkelige Varemærker burde kunne registreres.

At gøre denne Adgang absolut kan næppe anses for heldigt. Der bør være et vist Omraade af deskriptive Mærker, hvis Benyttelse under ingen Omstændigheder kan forbeholdes en Enkeltmand, blot fordi han kan paaberaabe sig Indarbejdelse, saaledes f. Eks. de i de norske Motiver til en Forandring i Varemærkeloven nævnte: „Prima“, „delikat“, „non plus ultra“, „ekstra“, „splendid“, „fineste“, „Sundhedspiller“.

Hvor man derimod fjerner sig fra saadanne aabenbart deskriptive Mærker og kommer ind paa mere tvivlsomme Omraader, hvor det ikke kan siges at være en Nødvendighed for eller endog nærliggende for andre at benytte netop det Mærke, selv om det maa karakteriseres som deskriptivt, der ved lang Tids Brug er indarbejdet og kendt af Publikum som Kendetegn for en bestemt Slags Varer, og hvor det drejer sig om indarbejdede Cifre eller Bogstaver, som det heller ikke kan siges at være nød-

vendigt eller nærliggende for andre at benytte netop i denne Rækkefølge eller Kombination, og hvor derfor ingen berettiget Interesse trædes for nær, maa en Beskyttelse som den heromhandlede anses fuldt berettiget.

I Henhold til ovenstaaende Betragtninger er der ikke i Forslaget indføjet nogen positiv Bestemmelse, der tillader Registrering af indarbejdede Varemærker, som under andre Omstændigheder ikke vilde kunne registreres, men Forslaget har henholdt sig til den reviderede Pariserkonventions Bestemmelse i Art. 6, hvorefter man ved Bedømmelsen af et Mærkes Særpræg skal tage Hensyn til alle foreliggende Forhold, navnlig Varigheden — hvorved maa sidestilles Omfanget — af den Brug, der er gjort af Mærket. Idet denne Regel foreslaas, baade for saa vidt angaar Mærkets Særpræg og Mærkets Karakter som deskriptivt, forudsættes det, at man herigennem dels har tilfredsstillet det praktiske Livs Behov, dels har givet Administrationen og Domstolene det fornødne Spillerum for en efter Næringslivets Krav afpasset Praksis.

Nr. 2. I Loven af 12. Januar 1915 § 1 er det bestemt, at et Varemærke bl. a. ikke maa registreres, naar det udelukkende bestaar af Ord, som ifølge den inden for vedkommende Forretningskreds herskende Brug kendes som Betegnelse for selve Varen eller for den fra en anden Næringsdrivende end Anmelderen hidrørende Vare.

Da det ifølge Sagens Natur er udelukket, at Registreringsmyndigheden kan sidde inde med Kendskab til alle paa Næringslivets forskellige Omraader benyttede Mærker og Betegnelser, har denne hidtil, for at ovennævnte Lovbestemmelse kunde ske Fyldst, forud for hver enkelt Registrering maattet gaa den Vej at rette Forespørgsel til Repræsentanter for de Forretningskredse, der maatte antages at sidde inde med det fornødne Kendskab i saa Henseende.

Saalænge Anmeldelser af Ordmærker holdt sig inden for rimelige Grænser, og ifølge den i sin Tid gældende Praksis kun registreredes for bestemt angivne Arter af Varer, var et saadant Efterforskningsarbejde omend besværligt, saa dog muligt. Men med den stedse stigende Mængde af Anmeldelser, og efter at en Højesteretsdom af 9. Marts 1927 har fastslaaet, at der intet er til Hinder for, at Ordmærker registreres for alle Arter af Varer, er den hidtil anvendte Fremgangsmaade, foruden at være ret usikker, tillige blevet praktisk talt uigennemførlig.

Det er for det første udelukket, at Registreringsmyndigheden med det til Randig-

hed staaende Personale og i Tilfælde, hvor Mærket er registreret for alle eller for en lang Række Varearter, paa fyldestgørende Maade kan foretage de Undersøgelser, som er en Forudsætning for Lovens rationelle Anvendelse, og som maatte strække sig til alle Næringslivets højest forskellige Omraader.

Men dernæst er den Udvej, man naturligt maatte gribe til, nemlig et Rundspørg til Erhvervslivets Organisationer, i første Række Grosserer-Societetets Komité og Industriraadet, næppe i Længden farbar. Det vil i Virkeligheden være ensbetydende med, at man kaster den Registreringsmyndigheden ifølge Loven paahvilende Opgave over paa disse Institutioner og herigennem paafører dem Omkostninger og Arbejde, som de i al Fald ikke i alle Tilfælde staar fuldt rustede til at udføre. Det kan i denne Sammenhæng nævnes, at man paa Industriraadets Anmodning i Marts 1926 eller paa et Tidspunkt, hvor Virkningen af den før omtalte Højesteretsdom endnu ikke gjorde sig gældende, fra Registreringsmyndigheden begyndte at rette Forespørgsler til Raadet angaaende anmeldte Ordmærker, men det herved foraarsagede Arbejde viste sig at blive saa omfattende, at Raadet saa sig nødsaget til atter at bede sig fritaget herfor.

At gribe til den Udvej, naar et Mærke er anmeldt for alle Arter af Varer, at søge Oplysning i det snævrere Erhverv, hvor Anmelderen har sin Næring, er ikke ganske rationelt, idet der dels ikke bør være Forskel paa Registreringsmyndighedens Behandling af Varemærkeanmeldelser, naar de iøvrigt er sket i Overensstemmelse med Lovens Regler, og idet der dels, hvor et Mærke er anmeldt for alle Arter af Varer, paa Forhaand maa antages at være mere Sandsynlighed for, at en Kollision med et allerede kendt Mærke kan finde Sted paa et Omraade, hvor den paagældende ikke har sin Næring.

Angaaende de Oplysninger, det er muligt for Registreringsmyndigheden at indhente, kan det i al Almindelighed siges, at de meget hyppigt er af tvivlsom Værd. Dette gælder ikke blot, hvor en Forespørgsel rettes til en Enkeltmand, der maa antages at sidde inde med fornødent Kendskab, og hvor det ofte beror paa rene Tilfældigheder, om udtømmende Oplysninger gives, eller hvor man støtter en Afgørelse paa en saadan Enkeltmands mere eller mindre usikre Skøn. Men ogsaa hvor Forespørgslen rettes til en større Kreds, der saaledes faar Lejlighed til at ytre sig, vil man i mange Tilfælde erholde en Besvarelse, der mere maa opfattes som Udtryk for et Ønske om eller et Skøn over, hvilke Mærker der bør registreres, end en objek-

tiv Udredning af de faktiske Forhold, paa Grundlag af hvilke Registreringsmyndighedens Afgørelse skal træffes.

Endelig bemærkes, at en Ordning som den ovenfor skitserede, saavidt vides, ikke findes hjemlet i noget andet Lands Lovgivning, og ej heller findes ønskelig.

Naar hertil kommer, at de paa Konferencerne henholdsvis i Haag og London vedtagne Ændringer af Pariserkonventionens Art. 6 b, der findes nærmere omtalt nedenfor under Bemærkningerne til Forslagets § 10, 3. Stk., har foranlediget, at det hidtidige Forbud mod Registrering af Varemærker, der udelukkende bestaar af Ord, som i Forvejen er kendt inden for vedkommende Forretningskreds, nu er udstrakt til ogsaa at angaa dels andre Mærker end Ordmærker, dels Mærker, hvis væsentlige Bestanddel er et vitterlig kendt Mærke, dels endelig Mærker, der fremtræder som en Efterligning af et saadant vitterlig kendt Mærke, synes der ingen Tvivl om, at den hidtil praktiserede Ordning, der allerede nu har vist sig utilfredsstillende, og i Fremtiden i endnu mindre Grad vil blive gennemførlig, bør ophøre og erstattes af et Skøn af Registreringsmyndigheden over, om et af denne Myndighed kendt Mærke er til Hinder for et andet Mærkes Registrering; i denne Henseende bemærkes, at det selvfølgelig ikke er udelukket, at Registreringsmyndigheden foruden de Oplysninger, den selv sidder inde med, til andre Institutioner eller Personer kan rette Forespørgsler i det Omfang, den maatte finde overkommeligt og formaals-tjenligt for Udøvelsen af sit Skøn.

Ved at erstatte Ordene i den nugældende Lov „som ifølge . . . . . den indenfor vedkommende Forretningskreds herskende Brug kendes som Betegnelse for“ med Forslagets „som Registreringsmyndigheden skønner er vitterlig kendt og anvendt her i Landet som Betegnelse for . . . . .“ tilsigtes det at aabne Vejen for en ny Fremgangsmaade, der dels er overkommelig, dels vil vise sig mere tilfredsstillende end den nu fulgte.

Det bemærkes herved, at det Skøn, Registreringsmyndigheden saaledes lejlighedsvis kommer til at udøve, ikke er endeligt i den Forstand, at det ikke kan omstødes, hvis det maatte vise sig ikke at stemme med de faktiske Forhold. Det saaledes udøvede Skøn ligesom den herved begrundede Nægtelse af et Varemærkes Registrering er paa samme Maade som andre Beslutninger af Registreringsmyndigheden undergivet den i § 5 omhandlede Appel til Handelsministeren og Domstolene.

Den i Slutningen af nærværende Rubrum tilføjede Passus: „eller fra nogen, med hvem han er i Fælleseje om Mærket“, skyldes en paa Londonkonferencen som Afsnit C, Stk. 3 indsat ny Bestemmelse i Pariserkonventionens Art. 5, hvorefter det hverken skal være til Hinder for Registreringen af et Mærke eller skal formindske den Beskyttelse, der ydes et saadant, at det samme Mærke bruges af to forskellige Virksomheder, naar disse kan betragtes som værende i Fælleseje om Mærket, og naar Brugen ikke bevirker, at Almenheden vildledes, eller Anvendelsen ikke strider mod den offentlige Orden.

Herved er tilvejebragt udtrykkelig Lovhjemmel for en i Forvejen paa et enkelt Omraade allerede længe fulgt Praksis, hvorefter Varemærkelovens Forbud mod Registrering af vitterlig kendte Mærker ikke er blevet anset for at være til Hinder for, at et Mærke, der var kendt som Betegnelse for Varer hidrørende fra en eller anden bestemt Virksomhed, blev registreret for en anden dermed beslægtet Forretning, naar det ved Paavisning af Ensartethed i Kvaliteten af de Varer, som de to Forretninger betegnede ved samme Mærke, eller paa lignende Maade sandsynliggjordes, at Mærket i Virkeligheden var i Fælleseje.

Derimod har det ikke været anset fornødent — saaledes som sket i den tilsvarende Konventionsbestemmelse — paa nærværende Sted i Forslaget at tage udtrykkeligt Forbehold for det Tilfælde, at saadan Benyttelse har til Følge, at Almenheden vildledes, eller at Benyttelsen strider mod den offentlige Orden, idet der i Bestemmelserne i Forslagets § 4 Nr. 3 og Nr. 7 altid haves tilstrækkelig Hjemmel til under de angivne Forhold at nægte Registrering af et saadant Mærke.

Nr. 3. Den under dette Rubrum indsatte Bestemmelse findes ikke i den nugældende Lov, men da allerede Loven om uretmæssig Konkurrence og Varebetegnelse af 29. Marts 1924 § 1 indeholder et almindeligt Forbud mod Benyttelsen af saadanne Betegnelser, som Bestemmelsen tager Sigte paa, og da den iøvrigt stemmer med den gængse Opfattelse af Hæderlighed i Handel og Vandel, er det fundet rigtigt ved et udtrykkeligt Paabud at paalægge Registreringsmyndigheden at paase, at Mærker af den paagældende Art ikke registreres. Den norske Varemærkelov af 2. Juli 1910 indeholder i § 2 b en lignende Regel. Nogen Tvivl om, hvorvidt man af internationale Hensyn er berettiget til at opstille en saadan Bestemmelse som den her omhandlede, der

baade angaar indenlandske Varemærker og Varemærker, registrerede i Henhold til Pariserkonventionens Regler, kunde maaske opstaa af den Omstændighed, at der i Konventionens Art. 6 findes følgende Udtalelse:

„Der er Enighed om, at et Mærke ikke skal kunne anses stridende mod den offentlige Orden af den Grund alene, at det ikke stemmer med en eller anden Bestemmelse i Lovgivningen om Varemærker, medmindre selve denne Bestemmelse netop tager Sigte paa den offentlige Orden.“

Meningen med denne Udtalelse er imidlertid kun, at de Fordele, Pariserkonventionen har villet tilsikre sine Medlemmer, ikke skal kunne gøres illusorisk derved, at den nationale Lov i et eller andet af Unionslandene indeholder en særlig og usædvanlig Bestemmelse, f. Eks. saaledes som i ældre Tid her i Landet Forbud mod Registrering af Ordmærker, hvorpaa Retten til at faa det udenlandske Mærke registreret vilde strande. Derimod undtages herfra saadanne Bestemmelser, som netop tager Sigte paa den offentlige Orden (ordre public). At nu Reglen i Forslagets § 4, Nr. 3, har den sidstnævnte Karakter, kan ikke være tvivisomt, idet den er en politimæssig Forskrift af samme Art som den i Loven om uretmæssig Konkurrence m. v. § 1 indeholdte, der tilsigter at forhindre Varemærker, indeholdende Angivelser og Betegnelser, som er egnede til at vildlede det købende Publikum, i at kunne registreres. Det er en Følge af Reglens Karakter, at Paatalen ifølge Forslagets § 10, 1. Stk., hvis et saadant Mærke fejlagtigt skulde være registreret, tilkommer Handelsministeren. Ved den i London stedfundne Revision af Konventionen er der til fornævnte Bestemmelse, der findes optaget i Art. 6, Afsnit B, Stk. 1, Nr. 3, som Eksempel paa Mærker, der strider mod den offentlige Orden, føjet „Mærker, som er egnede til at vildlede Offentligheden“, hvilket yderligere viser, at den heromhandlede Bestemmelse i Forslaget falder indenfor den tilsvarende Konventionsbestemmelses Omraade.

Hvad iøvrigt Rækkevidden af den heromhandlede Bestemmelse angaar, bemærkes, at den til sin Anvendelse kræver, at de Angivelser, Mærket indeholder, skal være paa een Gang urigtige og vildledende. Den blotte Kendsgerning, at en Angivelse er urigtig, vil ikke altid kunne motivere en Nægtelse af at registrere et Varemærke, der indeholder denne Angivelse, for saa vidt som der deraf

ikke kan opstaa nogen Fare for, at det købende Publikum vildledes. Saaledes vil der f. Eks. næppe være noget til Hinder for at registrere et Ord som „Diamant“ for Pudse-Creme, endskønt disse to Begreber i og for sig intet har med hinanden at gøre. Derimod vilde en Fare for aabenbar Vildledelse foreligge, hvis man vilde registrere et Ord som „Fløde“ for Margarine eller „Alkohol“ for Frugtdrikke. Overhovedet bør der fra Registreringsmyndighedens Side iagttages en vis Forsigtighed ved Registreringen af Ord, der er almindeligt anvendt som Betegnelse for en bestemt Art af Varer, idet det vanskeligt kan overses, om et saadant Ord, bortset fra, at det selvfølgelig ikke kan registreres for den Vareart, det betegner, dog hvis det kræves registreret for alle andre Varearter i Henhold til Lovens § 1, kan komme til at omfatte en Vareart, hvor en aabenbar Vildledelse vilde kunne foreligge. Under en Lovgivning som den danske, hvor paa den ene Side et Ord eller en Betegnelse kan registreres for alle Arter af Varer i Henhold til Varemærkelovens § 1, og hvor der paa den anden Side ikke er nogen Udøvelsesvang, saaledes at der er aabnet en vid Adgang til Registrering af Defensivmærker, maa det være Registreringsmyndighedens Opgave, dels at holde denne Adgang aaben i saa vidt Udstrækning som mulig, dels at forhindre Enkeltmand fra at beslaglægge almindelige og gængse Varebetegnelser for alle mulige andre Varer end dem, de netop betegner.

Ud fra saadanne Betragtninger, der ligger til Grund for den for Tiden fulgte Praksis, er Bestemmelsen formuleret. Idet den kræver, at Angivelsen er baade urigtig og vildledende, for at Registrering skal nægtes, vil det i det enkelte Tilfælde blive prøvet, om begge disse Kendsgærninger foreligger. Heraf følger bl. a., at Registrering af en Etikette, der indeholder en almindelig Varebetegnelse, ikke principielt vil blive afslaaet under Hensynt til Mærkets Udseende iøvrigt, naar den ikke kan antages at kunne virke vildledende, og heller ikke, at en gængs Varebetegnelse ubetinget vil blive nægtet registreret for en ganske anden Vare, naar der ikke skønnes at være nogen Fare til Stede for Vildledelse af det købende Publikum.

Nr. 4. Nærværende Bestemmelse i Forslaget opretholder med nogle faa Ændringer det gældende Forbud mod i et Varemærke uden Hjemmel at optage Navnet paa en anden Person eller et andet Firma end Anmelderens eller Navnet paa en anden Mands faste Ejendomi, hvortil i Forslaget er føjet

nde Ru-
nogen,
Mærket“
den som
nmelse i
fter det
Registre-
mindske
saadant,
to for-
kan be-
Mærket,
enheden
strider

lig Lov-
enkelt
s, hvor-
Regi-
ikke er
ler for,
egnelse
den be-
for en
naar
Kvali-
tninger
aa lig-
Mærket

et for-
tilsva-
a nær-
rykke-
saadan
heden
mod
stem-
Nr. 7
under
tering

i ind-
ugæl-
uret-
se af
deligt
Be-
Sigte
den
andel
t ud-
istre-
er af
Den
nde-
vivil
nsyn
Be-
der

Portræt „af en anden Person“, idet de samme Grunde taler herfor.

Paa de nordiske Konferencer, hvor Spørgsmaalet drøftedes i sin Almindelighed navnlig under Hensyn til, at den norske Varemærkelov af 1910 savner en saadan Bestemmelse, enedes man om, at et Varemærke som almindelig Regel ikke skulde kunne registreres, naar det, uden at Tilladelse fra rette vedkommende forelaa, enten udelukkende bestod af eller indeholdt Angivelser, der havde en tydelig fremtrædende Karakter af en andens Firmanavn eller af Navnet paa en anden Person, og som ikke aabenbart sigtede til en for længere Tid siden afdød Person, hvormed maatte ligestilles Portræt af en anden Person. Samtidig drøftedes Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Beskyttelse alene skulde komme Indlændinge til Gode, eller om den ogsaa skulde gælde Udlændinges Navn og Firma. Forskellige Forslag, der i saa Henseende fremkom, blev atter trukket tilbage, idet Beskyttelsen i lige Grad mentes at burde komme Indlændinge og Udlændinge til Gode.

I Overensstemmelse med de saaledes paa Konferencerne truffne Beslutninger er nærværende Forslag affattet. De Ændringer i den nugældende Varemærkelov, der som Følge heraf er foretaget i Forslaget, er, foruden den ovenfor omtalte Tilføjelse af Portrætter, Ordene „Angivelser, der tydeligt fremtræder som“ i Stedet for Ordene „indeholder andet Navn etc.“. Den saaledes ændrede Formulering er i det væsentlige sket af Hensyn til Registreringsmyndigheden, der i det enkelte Tilfælde ikke umiddelbart deraf, at et Navn er benyttet i et Varemærke, kan se, om der er sigtet til en bestemt Person, eller om det Ord, der er brugt, overhovedet er et Navn. I saa Henseende henvises til en H. R. Dom af 6. December 1921 i U. f. R. 1922, S. 371, hvor et Ordmærke „Novi“, der ved Registreringen ikke umiddelbart kunde siges at fremtræde som Navnet paa en Person, blev beordret udslettet af Registret, da det oplystes, at det var Navnet paa en herboende Person, som protesterede imod, at det benyttedes som Varemærke.

Det er ikke i Forslaget anset for nødvendigt, saaledes som det norske Udkast til en ny Varemærkelov har gjort, at gøre en udtrykkelig Undtagelse for „forlængst afdøde Personer“, idet det findes naturligt, at det overlades Retsanvendelsen at skønne over, hvad der ångaaende afdøde Personers Navne og Afbildninger af disse under Hensyn til deres Efterladte og iøvrigt til ordentlig Skik og Brug maa anses for at være passende

Samtykke fra rette Vedkommende vil vel i Almindelighed ophæve den i Brugen af anden Mands Navn etc. liggende Hindring for Registreringen, men dog ikke altid, idet en saadan selv hjemlet Brug efter Omstændighederne kan falde ind under nærværende Forslags § 4, Nr. 3, hvor det forbydes at benytte urigtige og vildledende Angivelser.

Nr. 5 og 6. I Pariserkonventionen, saaledes som denne forelaa efter Revisionen i 1911, var det i Slutningsprotokollen til Art. 6 udtalt, at den uautoriserede Brug af Statsvaaben og andre Statskendetegn samt offentlige Kontrolmærker og -stempler som Varemærker eller Bestanddel af saadanne i de enkelte Konventionslande kunde opfattes som stridende mod den offentlige Orden og saaledes i Medfør af Art. 6, Nr. 3, tilbagevises eller udslettes af Registret. Denne Bestemmelse muliggjorde det for Konventionslandenes Registreringsmyndigheder at tilbagevise udenlandske Mærker af denne Art, som var registrerede i deres Hjemland, uden dog at paalægge dem nogen Pligt i saa Henseende. Ved den reviderede Konvention er der imidlertid i Art. 6 c paalagt de kontraherende Stater en udtrykkelig Forpligtelse til at beskytte Statsvaaben og -emblemer samt Kontrolmærker og -stempler.

Der siges nemlig i den omtalte Art. 6 c:

„De kontraherende Lande er enige om at afslaa eller ophæve Registreringen og ved dertil egnede Midler at forbyde Brugen enten som Varemærker eller som Bestanddel af disse af Vaaben, Flag og andre Statsemblemer, tilhørende de kontraherende Lande, samt af dem antagne officielle Kontrol- og Garantimærker og -stempler, ligesom alt, hvad der fra et heraldisk Synspunkt maa anses som Efterligning deraf, naar en saadan Brug ikke er tilladt af vedkommende Myndigheder.

Forbudet mod at benytte officielle Kontrol- og Garantimærker og -stempler skal alene finde Anvendelse i Tilfælde, hvor de Mærker, som indeholder dem, er bestemt til at bruges paa Varer af samme eller lignende Art.“

Det har ikke været nødvendigt i Anledning af denne nye Affattelse af Pariserkonventionens herhenhørende Bestemmelser at foretage principielle Forandringer i den nugældende danske Varemærkelov, da der allerede efter denne (jfr. L. af 12. Januar 1915 § 1) bestaar et Paabud til Registreringsmyndigheden om at afslaa Registreringen af Mærker af denne Art. Kun er der i Forslaget tilføjet „Flag“ samt et nyt Rubrum (Nr.

6)
og
ikk
sky
-fla
kon
ker
stre
arte
Ste

ste
vec
det
at
Sta
tir
sen
me
sky
vel
Fo

tio
de
ga
lig
gø
giv

Be

er
st
og
H

ar
og
ni

de
(
ki
de
ti
m
af
sl
k
d
o
d
p

6) angaaende officielle Kontrolmærker og Stempler. Naar alle de nævnte Mærker ikke i Forslaget er samlet i eet Rubrum skyldes dette, at medens Statsvaaben, -flag etc. skal afslaaes for alle Mærkers Vedkommende, skal Kontrol- og Garantimærker etc. kun afslaaes, naar de begæres registreret for de samme eller lignende Varearter som dem, for hvilke disse Tegn eller Stempler benyttes.

Til Brug ved Anvendelsen af disse Bestemmelser har de kontraherende Lande ved Konventionen forpligtet sig til gennem det internationale Bureau i Bern gensidigt at tilstille hverandre en Fortegnelse over de Statsemler, officielle Kontrol- og Garantimærker og -stempler, som de ønsker eller senere maatte ønske — fuldstændigt eller med visse Forbehold — at stille under Beskyttelse af Konventionens Art. 6 c, saavel som alle senere Forandringer i denne Fortegnelse.

Denne saavel som de øvrige i Konventionens Art. 6 c indeholdte Bestemmelser, der ikke ved Londonkonventionen er undergaaet nogen Realitetsændring, er i alt væsentligt af administrativ Natur og nødvendigvis ingen yderligere Ændringer i vor Lovgivning.

Til den i Artiklens Afsnit 9 indeholdte Bestemmelse, der lyder:

„Unionslandene forpligter sig til at forbyde enhver uhjemlet Brug i Omsætningen af de andre Unionslandes Statsvaaben, naar denne Brug er egnet til at bringe en fejlagtig Opfattelse med Hensyn til Varernes Oprindelse“

er der allerede i L. 29. Marts 1924 om Bestemmelser mod uretmæssig Konkurrence og Varebetegnelse § 4, Nr. 2, taget fornødent Hensyn.

Nr. 7. Dette Rubrum er optaget uforandret fra den nugældende Varemærkelov, og giver ingen Anledning til særlige Bemærkninger.

Nr. 8. Den her indeholdte Bestemmelse, der ligeledes med en mindre Ændring („let lader sig forveksle“ i Stedet for „let kan forveksles“) er optaget fra den nugældende Varemærkelov, er en af Lovens vigtigste Bestemmelser, idet det beror paa Administrationens og Domstolens Anvendelse af denne, i hvor høj en Grad Indehaveren af et Varemærke kan gøre Regning paa Beskyttelse over for ikke blot illoyal Konkurrence, men ogsaa over for Efterligning, der sker i god Tro. Hvad det gælder om or den, der uberettiget vil drage Nytte af det af en anden indarbejdede Varemærke, er paa den ene Side at gøre Ligheden saa stor,

Forelagte Lovforslag m. m.

at en Forveksling hos det købende Publikum er let, og paa den anden Side saa ringe, at Faren i varemærkeretlig Forstand ved at benytte det er saa lille som muligt. Det er Registreringsmyndighedens og Domstolens Sag i hvert enkelt Tilfælde at drage den rette Grænse. Der udkræves her et overordentlig fintmærkende Skøn, idet det ikke netop kommer an paa Myndighedernes personlige Opfattelse af en Sammenligning mellem to ved Siden af hinanden anbragte Varemærker, men langt mere paa det ofte overfladiske Hovedindtryk, som Mærket maa antages at efterlade hos en umistænkssom Køber, der i det afgørende Øjeblik kun ser eet Mærke for sig. Hvilke Elementer, der iøvrigt her kommer i Betragtning, er det næppe muligt at udtrykke i en Lovregels Formel. Snart er det Klängen af et Ord, der frembringer Ligheden, snart Bogstavernes Sammensætning, snart Helhedsvirkningen af et Billede. Derimod synes en Ensartethed alene i den til Grund for to Mærker liggende Idé ikke i sig selv at være tilstrækkelig til at frembringe Forvekslelighed i Lovens Forstand, ligesom der ikke i Almindelighed ved Registreringen af et Ord alene bør kunne opnaas Beskyttelse imod, at en anden erholder den til Ordet svarende billedlige Fremstilling registreret, eller omvendt.

Ønsker har været fremme om at skærpe Bestemmelsen i nærværende Rubrum til Fordel for ældre Mærkeindehavere, saaledes at Ordene i den nugældende Varemærkelov „let kan forveksles“ ændredes til „at Forveksling ikke maa anses for usandsynlig“. Om nogen synderlig Forandring herved vilde hidføres i Administrationens og Domstolens Praksis, hvor formentlig til enhver Tid den i Erhvervslivet raadende Opfattelse vil afspejle sig, kan maaske være tvivlsomt. Naar Forslaget har anvendt det mere neutrale Udtryk „let lader sig forveksle“, er det sket i Erkendelse af, at en Bestemmelse som den foreliggende først faar sit egentlige og virkelige Indhold gennem den Aand, hvori den udøves, og at, hvad det snarest gælder om, er gennem de benyttede Lovord at tilvejebringe et passende Spillerum for de vekslende Tidens Opfattelser.

Det bemærkes endelig, at Pariserkonventionen i lignende Anledning benytter Udtrykket „Efterligning, egnet til at fremkalde Forveksling“, det norske Udkast til en ny Varemærkelov siger „egnet til i den almindelige Omsætning at fremkalde Forveksling“, den tyske Varemærkelov taler om, at „Faren for Forveksling i Handel og Vandel“ foreligger, den svenske Varemærkelov, saaledes som den er affattet ved Lovens

af 23. Marts 1934, bruger Udtrykket, om Mærket „foreter sådan likhet, att oaktat skiljaktigheter i vissa delar, märkena i sin helhet lätt kunna förväxlas“.

Til § 5.

I § 5, 1ste Stykke er der for det første foretaget den Ændring, at det gøres til Pligt for Registreringsmyndigheden forinden Registreringen endeligt nægtes, at give Anmelderen af et Varemærke Underretning om de Grunde, der er til Hinder for, at Registreringen foretages. I Norge, Sverige og Tyskland følges en saadan Fremgangsmaade, idet der tilstilles Anmelderen en kort Meddelelse om de Grunde, af hvilke man mener ikke at kunne foretage Registreringen, hvorhos der gives en vis Frist, inden hvilken Anmelderen kan fremsætte sine Modbemærkninger.

Da en lignende Ordning i Virkeligheden allerede i Praksis er indført her i Landet, synes det naturligt at imødekomme fremkomne Ønsker om, at denne Ordning ogsaa lovfæstes.

For det andet er der foreslaaet den Ændring, at kun Halvdelen af den erlagte Afgift paa 60 Kr., der skal følge med Anmeldelsen, betaales tilbage i Tilfælde af, at Registreringen nægtes. Af denne Grund er i § 3, Nr. 3, Ordene „For Registreringen og dens Bekendtgørelse“ udgaaet, saaledes som allerede ovenfor omtalt i Bemærkningerne til denne Paragraf.

Den ved den heromhandlede Ændring skabte Ordning har længe været paakrævet og er i Overensstemmelse med den Fremgangsmaade, der følges i andre Landes Varemærkepraksis, ligesom den imødekommer herom fremkomne Ønsker. En meget væsentlig Del af Varemærkekontorets Arbejde foregaar ved den ofte vidtløftige Undersøgelse af, om et Varemærke er egnet til Registrering, et Arbejde, der er ganske uafhængigt af, om Registreringen senere tilstedes eller nægtes, og det synes derfor naturligt at Halvdelen af Afgiften vil være at betragte som en Anmeldelsesafgift, der ikke tilbagebetales i Tilfælde af, at Registreringen afslaaes.

I Paragraffens andet Stykke, der til-lader den, hvem en Registrering nægtes, at indanke denne Beslutnings Lovlighed til Handelsministerens Afgørelse, er det fundet rimeligt at forlænge Appelfristen fra 2 Maaneder til 3 Maaneder, bl. a. af Hensyn til oversøiske Anmeldere.

Til § 6.

De stedse stigende Udgifter til Bekendtgørelser har motiveret Ønsket om at ind-

skrænke disse saaledes, at Bekendtgørelser for Fremtiden kun skal finde Sted i den af Registreringsmyndigheden udgivne Registreringstidende, paa hvilken Abonnementsprisen formentlig samtidig vil kunne nedsættes.

Til § 7.

Denne Bestemmelse er med et Par mindre væsentlige Afvigelser enslydende med den nuværende Varemærkelovs § 7. Den ene af disse Afvigelser bestaar i, at Ordene: „Tegn eller Ord“ er ombyttet med Ordene: „Ord, Tegn eller Angivelser“ for at bringe Overensstemmelse til Veje mellem denne Paragraf og § 4, Nr. 1, hvor der tales om „Ord, Tegn eller Angivelser“, hvis Registrering under visse Betingelser skal nægtes af Registreringsmyndigheden. Den anden Afvigelse er af redaktionel Art, idet Ordet Varemærke, der i den almindelige Opfattelse ofte identificeres med „registreret Varemærke“ er erstattet af Ordene: „benytte de samme Betegnelser eller Dele deraf for deres Varer“.

Til § 8.

Paa de nordiske Konferencer var der mellem Danmark, Finland og Sverige Enighed om, at et Varemærke burde kunne overdrages, uden at dette, saaledes som det kræves i den nugældende danske Varemærkelovs § 8, skete i Forbindelse med den Forretning, hvori det benyttedes. De norske Delegerede kunde kun gaa med til at anerkende Overdragelsen af et Varemærke, naar det skete i Forbindelse med Virksomheden, ligesom de maatte opretholde en vis Spærrefrist, d. v. s. en Frist, inden hvis Udløb et bortfaldet Varemærke ikke paany kunde registreres.

Formaalet med Grundsætningen om Varemærkets Bundethed til Virksomheden er dels at forhindre Handel med Varemærker, dels at individualisere Varens Oprindelsessted. I begge Henseender plejer man at paaberaabe sig det købende Publikums Interesse i ikke at blive ført bag Lyset. De Betragtninger, der herved i Almindelighed anstilles, er dog vistnok i overvejende Grad af teoretisk Natur. Et Varemærkes Værdi beror formentlig i Publikums Øjne sædvanlig ikke paa, at Varen stammer fra et bestemt Sted, men paa, at den har en bestemt Kvalitet, Pris el. lign., hvilke Egenskaber kan forandre sig, ligesaavel i den ene som den anden Mærkeindehavers Haand. Hvis de Egenskaber, Køberen plejer at søge hos Varen, ikke længer tilfredsstillter ham, er det ingen Betyggelse for ham at vide, at den stadig stammer fra den samme Virk-

somhed, ligesom det ikke saa meget beror paa selve Virksomheden som paa den, der driver denne, om Varen holdes oppe paa en vis Standard.

Desuden er den Betyggelse for Publikum, man plejer at paaberaabe sig, ret illusorisk, naar Indehaveren af Mærket kan tillade andre at benytte det, hvad der intet er til Hinder for efter nugældende Ret, eller naar han kan lade det udslette af Registret den ene Dag for den næste Dag at lade det registrere i en andens Navn, hvad der heller intet er til Hinder for efter dansk Ret, der ikke kender den ovenomtalte Spærrefrist.

Derimod kan det være af stor Interesse for Indehaveren af et Varemærke, der paa Grund af derpaa anvendte Reklameomkostninger, Indarbejdelse o. desl. kan repræsentere en betydelig good-will, at han kan være i Stand, til særskilt at afhænde Mærket, hvis han f. Eks. paa Grund af Forretningsophævelse, Dødsfald, Konkurs, Ophør med at fabrikere den paagældende Artikel e. l. ønsker det. At henvise ham til samtidig at overdrage Virksomheden er ikke, hvis man ikke vil tillade rent Proformaværk, en Udvej, der altid kan praktiseres, bl. a. maaske fordi der kun kan findes en Køber til Varemærket, men ikke til Virksomheden. Den Pris, Erhververen betaler, vil desuden som Regel være en større Garanti for, at Varemærkets Standard bevares, end om det vedblev at være knyttet til en maaske hensygnende Virksomhed.

Af alle disse Grunde vil der i Overensstemmelse med Flertalsbeslutningen paa de nordiske Konferencer, formentlig ikke for Fremtiden være tilstrækkelig Anledning til at lægge Hindringer i Vejen for Varemærkers frie Overdragelighed, saaledes at de almindelige Regler om Formuerettigheders Overgang kommer til Anvendelse for disse lige som for andre Formuegoder.

Pariserkonventionen indeholdt indtil den i London i 1934 stedfundne Revision ingen Bestemmelser om Varemærkers Overdragelighed.

Da der imidlertid ogsaa i andre Lande i de senere Aar har været fremsat stærke Ønsker om at komme bort fra Princippet om Varemærkers Samhørighed med Forretningen, har dette Spørgsmaal gentagne Gange været gjort til Genstand for Drøftelse ikke alene blandt de nordiske Lande indbyrdes; men ogsaa ved forskellige internationale Forhandlinger, saaledes f. Eks. paa den Kongres, der blev afholdt i London i 1932 af den internationale Forening for industriel Retsbeskyttelse.

Fra forskellige betydelige Landes Side

— bl. a. Englands — er det ved disse Lejligheder blevet hævdet, at Tiden endnu ikke var moden til at træffe internationale Aftaler til Gennemførelse af den frie Overdragelighed i samtlige Unionslande.

Som Følge heraf opnaaedes der paa Londonkonferencen ikke Enighed om Optagelse af hertil sigtende Bestemmelser i Pariserkonventionen.

Derimod naaede man et lille Skridt i Retning af den frie Overdragelighed af Varemærker ved i Overensstemmelse med en paa ovennævnte Londonkongres af 1932 vedtagen Resolution at indføje en ny Bestemmelse i Konventionens Art. 6 d med følgende Ordlyd:

- „1) Naar Gyldigheden af Overdragelsen af et Varemærke ifølge Lovgivningen i et Unionsland er betinget af, at den sker samtidig med Overdragelse af den Virksomhed eller Kundekreds, hvortil Mærket hører, skal det være tilstrækkeligt til gyldig Overdragelse, at der til Erhververen overdrages den Del af Virksomheden eller Kundekredsen, som findes i dette Land, tilligemed Eneretten til dér at fabrikere eller sælge Varer med det paagældende Mærke.
- 2) Denne Bestemmelse skal ikke paalægge Unionslandene nogen Pligt til at godkende Overdragelsen af et Mærke, hvis Erhververens Brug af dette i Virkeligheden vil kunne medføre en Vildledning af Offentligheden, i Særdeleshed med Hensyn til Oprindelsen, Beskaffenheden eller Hovedegenskaberne vedrørende de Varer, for hvilke Mærket skal anvendes.“

Lovforslagets § 8 omfatter det i Konventionen nævnte Specialtilfælde og fyldestgør saaledes Kravene i Konventionen paa dette Punkt.

Den i samme Paragrafs andet Stykke indeholdte Bestemmelse, at Retten til en Forretnings registrerede Varemærke uden videre anses for overgaaet til den, hvem Forretningen overdrages, er en almindelig Præsumptionsregel, der forøvrigt, som det siges i Slutningen af Stykket, kan fraviges ved anden Overenskomst. I Betragtning af, at det i 1. Stk. er foreslaaet at gøre Varemærker frit overdragelige, maa en Regel som den i 2. Stk. indeholdte antages at være praktisk for at undgaa Misforstaaelser, navnlig i den Tid, der forløber, inden den nye Ordning er trængt tilstrækkeligt ind i den almindelige Bevidsthed.

Ved de ovennævnte Bestemmelser tilsigtes ikke nogen Ændring i Opfattelsen af

relser
len af
Regi-
nents-
ned-

Par
lende
§ 7.
t Or-
med
for at
ellem
tales
Re-
næg-
an-
idet
lelige
istrene:
Dele

der
Enig-
ver-
kræ-
rke-
For-
rske
ner-
naar
den,
arre-
b et
unde

om
den
ker,
ses-
aa-
ter-
Be-
an-
rad
rdi
nlig
mt
va-
ran
len
de
hos
er
de,
rk-

Varemærkets retlige Natur, saaledes f. Eks. ved Spørgsmaalet om dets Stilling ved Konkurs, Udlæg o. l. Af samme Grund er der ikke foreslaaet nogen Bestemmelse svarende til Mønsterlovens § 3, 2. Stk.

Ifølge Foralagets § 8, 3. Stk. skal der om en sket Overdragelse gøres Anmeldelse til Varemærkeregistret. Dette er en selvfølgelig Regel, for at Publikum af Registret kan se, hvem der til enhver Tid er den til Mærket berettigede. Ganske vist er der ikke foreskrevet udtrykkelige Følger af at undlade Anmeldelse, men en vis Pønalvirkning knytter sig ikke desto mindre til en saadan Undladelse, idet Registreringsmyndigheden kun holder sig til den, der til enhver Tid staar indtegnet i Registret. Saaledes vil Registreringsmyndigheden ved Anmeldelse af nye Mærker, ved hvilke der kan være Tale om Forveksling, kun høre den i Registret indtegnede, ligesom kun denne kan lade Mærket forny. Det kan endvidere have Interesse ved Paatale af Indgreb fra anden Side i Varemærkeretten, og endelig kan den i Registret indtegnede lade Mærket udslutte af Registret.

Da der om Overdragelsen skal ske Bekendtgørelse, foreslaas der fastsat en Afgift af 15 Kr. for Tilførsler til Registret.

Da det endvidere for Publikum er af Betydning at kunne erfare alle Ændringer, der sker i Registret, f. Eks. Forandring af Firmanavn, Flytning af Bopæl, Indskrænkning af Varefortegnelser m. v., er det foreskrevet i sidste Stykke, at alle saadanne Ændringer, hvorom der sker Tilførsel til Registret, skal bekendtgøres mod Erlæggelsen af en lignende Afgift som for Overdragelser.

Udslettelse af Registreringer bekendtgøres, uden at der for en saadan Bekendtgørelse opkræves Afgift, jfr. herved, at det i Forslaget er sagt, at Afgift kun skal erlægges for Bekendtgørelse af Ændringer, der foretages, saa længe Registreringen er i Kraft.

Til § 9.

I Paragraffens 1. Stk. er der i Forhold til den nugældende Varemærkelovs § 9 foretaget den Ændring, at Ordene „Beskyttelsen ophører“ er erstattet af Ordene: „Registreringen vedvarer“. Den første Udtryksmaade er nemlig ikke ganske korrekt, eftersom selv et Varemærke, der er udgaaet af Registret, efter Omstændighederne kan nyde en større eller mindre Beskyttelse i Henhold til Lovgivningens almindelige Regler.

I 2. Stk. er det fastsat, at kun den ifølge Registret berettigede kan begære Registreringen fornyet, medens den nugældende Va-

remærkelovs § 9 forlanger, at Anmelderens Ret til Mærket skal godtgøres, hvis en anden end den i Registret indførte begærer Fornyelsen. Denne Ændring er bl. a. foretaget af Hensyn til Reglen i § 8, hvorefter enhver Forandring skal anmeldes til Registret. Det følger heraf, at Forandringen maa være indført i Registret, førend der kan blive Tale om Fornyelse af Registreringen, og at Forandringen og Fornyelsen maa betragtes som to af hinanden uafhængige Anmeldelser, der tariferes særskilt.

3. Stk. i Forslaget giver en ny Regel, hvortil der ikke findes noget tilsvarende i den nugældende Lov. Den er indsat, ikke netop fordi den kan anses for særlig paakrævet for danske Forholds Vedkommende, men væsentligst for at opfylde vore eventuelle Forpligtelser i Henhold til den reviderede Pariserkonvention. I dennes Art. 5 b, Afsnit 1, hedder det nemlig:

„En Tillægsfrist af mindst tre Maaneder skal indrømmes til Betaling af de for Opretholdelsen af de industrielle Ejendomsrettigheder fastsatte Afgifter, eventuelt mod Erlæggelse af en Tillægsafgift, saafremt den nationale Lovgivning foreskriver en saadan“.

Den i Konventionen omtalte Tillægsafgift, som næppe noget Land vil undlade at foreskrive bl. a. af den Grund, at det væsentligt bliver Udlændinge, der kommer til at betale den, er i Forslaget sat til 15 Kr., saaledes at den samlede Fornyelsesafgift i Tillægsperioden vil blive 30 Kr.

Tillægsfristen forlænger i og for sig ikke Registreringsbeskyttelsens Varighed, idet denne, hvis Fornyelse ikke finder Sted, ifølge Paragraffens 4. Stk. anses for bortfaldet allerede fra Registreringsperiodens Udløb (jfr. Paragraffens 1. Stk.).

Den i Paragraffens 5. Stk. indeholdte Bestemmelse er for saa vidt ny, som den henflytter den Meddelelse, der ifølge den nugældende Lov skal gives Mærkeindehaveren 3 Maaneder før Udløbet af Registreringsperioden, til 1 Maaned efter dette Tidpunkt. Ændringen staar i Forbindelse med Reglen i 3. Stk. og vil formentlig medføre betydeligt formindsket Arbejde og Omkostninger for Registreringsmyndigheden ved at skærpe Paapasseligheden hos de Mærkeindehavere, der ønsker deres Varemærker fornyet, og som for at undgaa den forhøjede Afgift selv vil være opfordret til at passe Tiden for Registreringsperiodens Udløb.

Til § 10.

I denne Paragraf er der i Lighed med Bestemmelsen i den nugældende Vare-

mærkelovs § 10, 1. Stk., givet Handelsministeren en Beføjelse til at paabyde en sket Registrerings Ophævelse i alle de i § 4 opregnede Tilfælde, hvor en offentlig Interesse staar paa Spil. Dette gælder saaledes, naar Gengivelser eller Efterligninger af de i § 4, Nr. 5 og 6, nævnte officielle Kendetegn fejlagtigt er registrerede, naar Mærker indeholder Fremstillinger, der kan vække Forargelse eller strider mod den offentlige Orden, som i § 4, Nr. 7, udtalt, og endelig, hvad der er nyt, naar Mærket er registreret i Modstrid med Bestemmelsen i § 4, Nr. 3, om hvilken Bemærkninger er gjort ovenfor.

Naar den omtalte Beføjelse er foreslaaet henlagt til Handelsministeren, har dette sin Grund dels i, at de paagældende Bestemmelser er af offentligretlig Karakter, dels i, at der vanskeligt kan tænkes Privatpersoner, der vil have den fornødne Adkomst til eller Interesse i at gribe ind.

Ifølge Paragrafens 2. og 3. Pkt. kan Spørgsmaalet om Berettigelsen af Handelsministerens Paabud om en Registrerings Ophævelse, — hvorom Bekendtgørelse straks skal optages i Registreringstidende —, indbringes for Domstolene inden 3 Maaneder fra Paabudets Bekendtgørelse. Rejses saadan Sag, vil Spørgsmaalet om Mærkets Udslettelse dog først kunne afgøres, naar endelig Dom er afsagt, selvom 3 Maanedersfristen derved overskrides.

Den øvrige Del af Forslaget indeholder dels Omredigering af, dels forskellige Ændringer i den nugældende Lovs § 10, 2. og 3. Stk.

I Forslagets 2. Stk. gives den almindelige Regel om den forurettedes Adgang til Domstolene. I den nugældende danske Lov er denne Regel formuleret saaledes: „Saavel i dette Tilfælde som ellers, naar nogen antager, at et Varemærkes Registrering er ham til Skade...“. Da de her brugte Udtryk formentlig ikke er ganske korrekte, idet et Varemærkes Registrering paa mange Maader kan være til Skade for en anden Person end Mærkeindehaveren uden dog derfor at støde an mod nogen Lovs Bestemmelser, er der for nærmere at præcisere Beføjelsen indsat Ordene „i Modstrid med Bestemmelserne i denne Lov“.

Angaaende Forslagets 3. Stk. af nærværende Paragraf bemærkes følgende:

I Forslagets § 4, Nr. 2, paalægges det Registreringsmyndigheden at nægte at registrere et Varemærke, naar det enten helt eller i det væsentlige er en Gengivelse, Oversættelse eller anden Efterligning af et Mærke, som Registreringsmyndigheden skønner

er vitterlig kendt og anvendt her i Landet som Betegnelse for Varer af samme eller lignende Art, medmindre disse hidrører fra Anmelderen selv eller fra nogen, med hvem han er i Fælleseje om Mærket. Da det imidlertid ikke er udelukket, at Registreringsmyndigheden ikke har haft fornødent Kendskab til de faktisk foreliggende Forhold, og — uden at der iøvrigt kan bebrejdes den noget — har registreret et Varemærke, som vitterligt var kendt eller anvendt for en andens Vare, og da Reglen maa anses for almen og kun indskrænket i § 4, Nr. 2, af Hensyn til Registreringsmyndigheden, er det anset nødvendigt her at optage Bestemmelsen i mere almengyldig Form, nemlig med Udødeladelse af Ordene „Registreringsmyndigheden skønner“.

Iøvrigt er Optagelsen af den her omhandlede Bestemmelse en nødvendig Følge af Vedtagelsen af den reviderede Pariserkonventionens Art. 6 b, hvor det i Afsnit 1 hedder, at Unionslandene forpligter sig til at afslaa eller ophæve Registreringen af ethvert Varemærke, som er en Gengivelse, Efterligning eller Oversættelse egnet til at fremkalde Forveksling af et Mærke, som de kompetente Myndigheder i Landet skønner vitterligt kendt i dette Land som allerede tilhørende en Person, der er berettiget efter Konventionen, og anvendt for Varer af samme eller lignende Art, samt at det samme ogsaa skal gælde, naar den væsentlige Del af Mærket er en Gengivelse af et saadant vitterlig kendt Mærke eller en Efterligning, der er egnet til at fremkalde Forveksling dermed.

Det bemærkes, at Udtrykket „de kompetente Myndigheder“ i Konventionen maa antages at omfatte saa vel Registreringsmyndighed som Domstole, saaledes at der i Forslagets to Bestemmelser, § 4, Nr. 2, og nærværende Paragraf er taget tilstrækkeligt Hensyn til Konventionen. Ligeledes bemærkes, at Forslagets Udtryk ikke udelukker Udlændinge, i al Fald Udlændinge, der tilhører Unionen, fra den ved Konventionen tilsikrede Beskyttelse, idet det i Forslaget kun er opstillet som Betingelse, at Mærket skal være vitterlig kendt og anvendt her i Landet, derimod ikke, at den eller de forurettede skal være Næringsdrivende her i Landet. Konventionens Udtryk „Oversættelse, egnet til at fremkalde Forveksling“ er saavel her, som i Forslagets § 4 Nr. 2 gengivet ved Udtrykket „Oversættelse eller anden Efterligning“. Hermed er det tilsigtet at tilkendegive, at en Oversættelse af et Ord til et hvilket som helst her i Landet noksaa ukendt Sprog ikke i

alle Tilfælde ubetinget skal omfattes af Bestemmelserne, men at kun saadanne Oversættelser, som i Omsætningen vil kunne komme til at fremtræde som en Efterligning af et vitterlig kendt Mærke, skal rammes af de to Bestemmelser.

Paa de nordiske Konferencer enedes man efter adskillig Meningsudveksling om en fælles Udtalelse, der nærmere skulde fastslaa Omfanget af den saakaldte „Første Brugers“ Ret. Denne Udtalelse gik ud paa, at Lovbestemmelserne herom skulde omfatte alle Tilfælde, hvor nogen havde ladet et Mærke registrere vidende om, at det paagældende Mærke tidligere var anvendt af en anden. Som Forudsætning for en saadan Bestemmelse burde kræves, dels at den, der lod Mærket registrere, derved havde til Hensigt fra den anden at tilegne sig det af denne tidligere anvendte Mærke, dels at den tidligere Bruger af Mærket ved Registreringen led Skade.

Diskussionen angaaende Bestemmelsen drejede sig i første Række om, hvorvidt man som Betingelse for at beskytte første Bruger skulde kræve Tilegnelseshensigt hos den, der lod Mærket registrere.

En saadan Hensigt kræves i den danske Varemærkelovs § 10, 3. Stk., hvis nuværende Affattelse i al Fald næppe bør bibeholdes, idet den kræver først, at den oprindelige Bruger skal have anmeldt et Varemærke til Registrering, dernæst at han har faaet Registreringen nægtet, og endelig at han har anlagt Sag mod Mærkeindehaveren, hvorunder han maa godtgøre, at denne sidste har tilegnet sig Mærket. Paa Konferencerne udtaltes det fra de danske Delegeredes Side, at Udtrykket „tilegne sig“ var at forstaa i subjektiv Betydning, hvilket ogsaa synes at fremgaa af en den 13. Februar 1924 afsagt Højesteretsdom (U. f. R. 1924, S. 272). Fra norsk Side udtaltes, at den norske Lov gik videre, idet den krævede, at man skulde afholde sig fra at benytte et Mærke, som man vidste, at en anden var begyndt at bruge, derimod ansaa man det for farligt i Betragtning af, at Udviklingen mere og mere gik i Retning af at knytte Lægfolk til Domstolene, at opstille Krav om visse subjektive Betingelser, idet det snarere maatte være det objektive Skøn, der var afgørende.

De Divergenser, der paa det foreliggende Omraade findes i de forskellige Landes Lovgivninger, hidrører navnlig fra de forskellige Opfattelser, der gør sig gældende med Hensyn til den retlige Betydning af Registreringen. Man kan i saa Henseende dele Lovgivningerne i to Hovedgrupper, den ene, der grunder Varemærkerettens Opstaaen

paa den første Besiddelsestagen af Mærket, den anden, der knytter Rettens Opstaaen til Registreringen. Til den første Gruppe hører Frankrig og de Lande, hvor den franske Lovgivning i det væsentlige er antaget (Italien, Belgien, Schweiz m. fl.). I disse Landes Love udtales det udtrykkeligt, at den, der først har gjort offentlig Brug af et Varemærke, betragtes som dettes retmæssige Indehaver uden Hensyn til, om Registrering har fundet Sted eller ej, og er derfor berettiget til at kræve Erstatning hos den, der benytter sig af hans Mærke. Registreringen er dog ikke helt blottet for Betydning, idet først denne begrunder Retten til at gøre Strafansvar gældende. Det tyske System følges i Hovedsagen bl. a. i Østrig, Holland, Rumænien. En Mellempvej gaar den engelske Lovgivning, der betragter Registreringen som prima facie Bevis for Indehaverens Eneret til Mærket (indtil det modsatte bevises) og efter 5 Aars Forløb ikke længere tilsteder en tidligere Bruger at rejse Indsigelse mod Registreringens Lovlighed.

Den nugældende danske Varemærkelov bygger i det væsentlige paa Registreringsprincippet, hvilket i Motiverne til denne Lov begrundes saaledes: „Naar Staten tilstaaer en Næringsdrivende udelukkende Ret til at benytte et vist Mærke til Betegnelse af hans Varer, maa det nemlig anses for at være en berettiget Fordring som Betingelse herfor at opstille, at Mærket nøjagtig beskrives for en offentlig Myndighed og kundgøres til almindelig Efterretning. En streng Fastholden af Brugen som bestemmende for Mærkerettens Opstaaen vilde let have til Følge, at der fremkom paa Markedet paa den ene Side Varemærker, hvis Besiddere, uagtet Mærket ikke var blevet registreret, havde udelukkende Ret til deres Brug, og paa den anden Side Mærker, som, skønt deres Indehavere i god Tro havde søgt og faaet tilstaaet Beskyttelsesret, naarsomhelst kunde fortrænges af den førstnævnte Slags. En Lovgivning, som kan give Anledning til saadan Forvirring og aabenbar Uret, kan ikke anbefales.“

Disse Bemærkninger er imidlertid næppe ganske afgørende. Langt snarere maa det anses stridende mod god Forretningsskik at bemægtige sig et af en anden brugt Mærke ved at komme ham i Forkøbet med at lade det registrere, navnlig da der ikke er nogen Nødvendighed for een Person til at lade registrere et af en anden Person paa Markedet bragt Mærke, og da man sikkert i Almindelighed kan se bort fra de sjældne Tilfælde, hvor en Person i god Tro „opfinder“ og lader registrere et af en anden brugt Mærke, jfr.

herved de næsten enstemmige Udtalelser under Rigsdagsforhandlingerne for Lovens Vedtagelse.

De praktiske Spørgsmaal, der rejser sig, er derfor for det første, om og da med hvilke Midler man bør tilskynde de Næringsdrivende til at benytte sig af Registreringen, hvilket ogsaa fra et fiskalt Synspunkt kan have en vis Interesse, og om i hvilken Grad man bør kræve ond Tro (Tilegnelseshensigt eller Kendskab til det i Brug værende Mærke) hos den paagældende.

Det første Spørgsmaal kan der sikkert ikke lægges nogen afgørende Vægt paa, da de Fordels, Registreringen byder, selv første Brugers Ret forbeholdt, i sig selv er saa store, at næppe nogen alene af den Grund, at hans Forbenyttelsesret til en vis Grad er beskyttet, vilde lade sig afholde fra at lade sit Mærke registrere, thi den Betydning har i al Fald Registreringen, at han, saalænge han ikke har benyttet sig af denne, ikke har Retsmidler i Varemærkeloven til at forhindre andre i at bruge hans Mærke.

Hvad det andet Spørgsmaal angaar, om man bør beskytte første Brugers Ret rent objektivt mod enhver, der senere søger Mærket registreret, eller kun imod den, der foretager denne Handling i ond Tro, taler for den sidstnævnte Ordning formentlig kun Hensynet til ikke at svække Registreringens Betydning, idet det, naar man engang har antaget Princippet om første Brugers Ret, ud fra almindelige Retsgrundsætninger synes vanskeligt at begrunde, hvorfor denne Ret ikke skulde være beskyttet over for alle og enhver, der krænker den, men kun over for den, der gør dette i ond Tro. Naar Varemærkeloven kun omhandler Spørgsmaalet om første Brugers Ret over for senere Registrering, men ikke i al Almindelighed over for senere Besiddelsestagen, staar dette i Forbindelse med, at sidstnævnte Spørgsmaal naturligvis maa betragtes ud fra Synspunktet: uretmæssig Konkurrence. I Tyskland, hvor Varemærkeretten principielt anses baseret paa Registreringen, og hvor man ikke anerkender en egentlig Forbenyttelsesret, har nyere Praksis indtaget det Standpunkt, at en Registrering af et Varemærke, som tidligere har været taget i Brug af en anden end Anmelderen, kan ophæves, naar den er foretaget under saadanne Omstændigheder, at der foreligger et Tilfælde af uretmæssig Konkurrence.

I Overensstemmelse med ovenanførte Betragtninger er nærværende Paragrafs 4. Stk. affattet. Iøvrigt skal til Belysning af Bestemmelserne i Paragraffens 3. og 4. Stk., bemærkes følgende:

Bestemmelsen i 3. Stk. er en nødvendig Konsekvens af Vedtagelsen af den reviderede Pariserkonvention og er affattet i nøje Overensstemmelse med dennes Artikel 6 b. Denne Artikels Fremkomst skyldes et oprindeligt fra engelsk Side fremsat Forslag, der krævede Beskyttelse for saadanne Mærker, som en Næringsdrivende faktisk benyttede i fremmede Lande uden dog at have ladet dem registrere, idet Tredjemands Registrering af saadanne Mærker skulde forbydes.

Paa Haagerkonferencen diskuterede man i Forbindelse hermed det Spørgsmaal, om Registrering kun skulde forbydes i det Land, hvor Mærket var vitterlig kendt, eller om det skulde være tilstrækkeligt, at det var vitterlig kendt i et hvilket som helst andet Unionsland f. Eks. Oprindelseslandet. Man enedes imidlertid om den indskrænkende Affattelse, saaledes at en Fortrinsret til det ikke registrerede Mærke kun skulde anerkendes, naar det i Registreringslandet (d. v. s. i det Land, hvor Beskyttelsen paabe- raabtes) var vitterlig kendt som tilhørende en Næringsdrivende fra et andet Unionsland og benyttet for samme eller ligartede Varer.

Nogen Ændring heri blev heller ikke foretaget paa Londonkonferencen. Derimod blev Bestemmelsen i Art. 6 b udvidet til ogsaa at omfatte Oversættelse af et Mærke, der er vitterlig kendt, samt Mærker, hvori et vitterlig kendt Mærke udgør en væsentlig Bestanddel.

Har der fundet Registrering Sted af et saadant vitterlig kendt Mærke, er det i nærværende Paragrafs 3. Stk. fastsat, at enhver, der herved mener sig forurettet, kan fordrø denne Registrering ophævet ved Dom. Denne Beføjelse kan altsaa efter Omstændighederne tilkomme ikke blot den, fra hvem Mærket hidrører, men f. Eks. ogsaa en Handlende, der falholder de med Mærket forsynede Varer (Grossist eller Detaillist). Imidlertid hjemles der ikke umiddelbart paa Grundlag af denne Bestemmelse nogen Ret for nogen Enkeltmand til ved Dom at erholde Mærket registreret for sig.

En saadan Beføjelse er derimod i Paragraffens 4. Stk. givet den, der kan godtgøre, at et oprindeligt af ham anvendt Mærke senere er registreret for en anden for Varer af samme eller lignende Art, ligesom han kan kræve den skete Registrering ophævet ved Dom. Og medens Paragraffens forrige Stk. kun tager Hensyn til det Kendskab, som foreligger i Registreringslandet, er ifølge Paragraffens 4. Stk. den blotte Brug af Mærket i et hvilket som helst Land tilstrække-